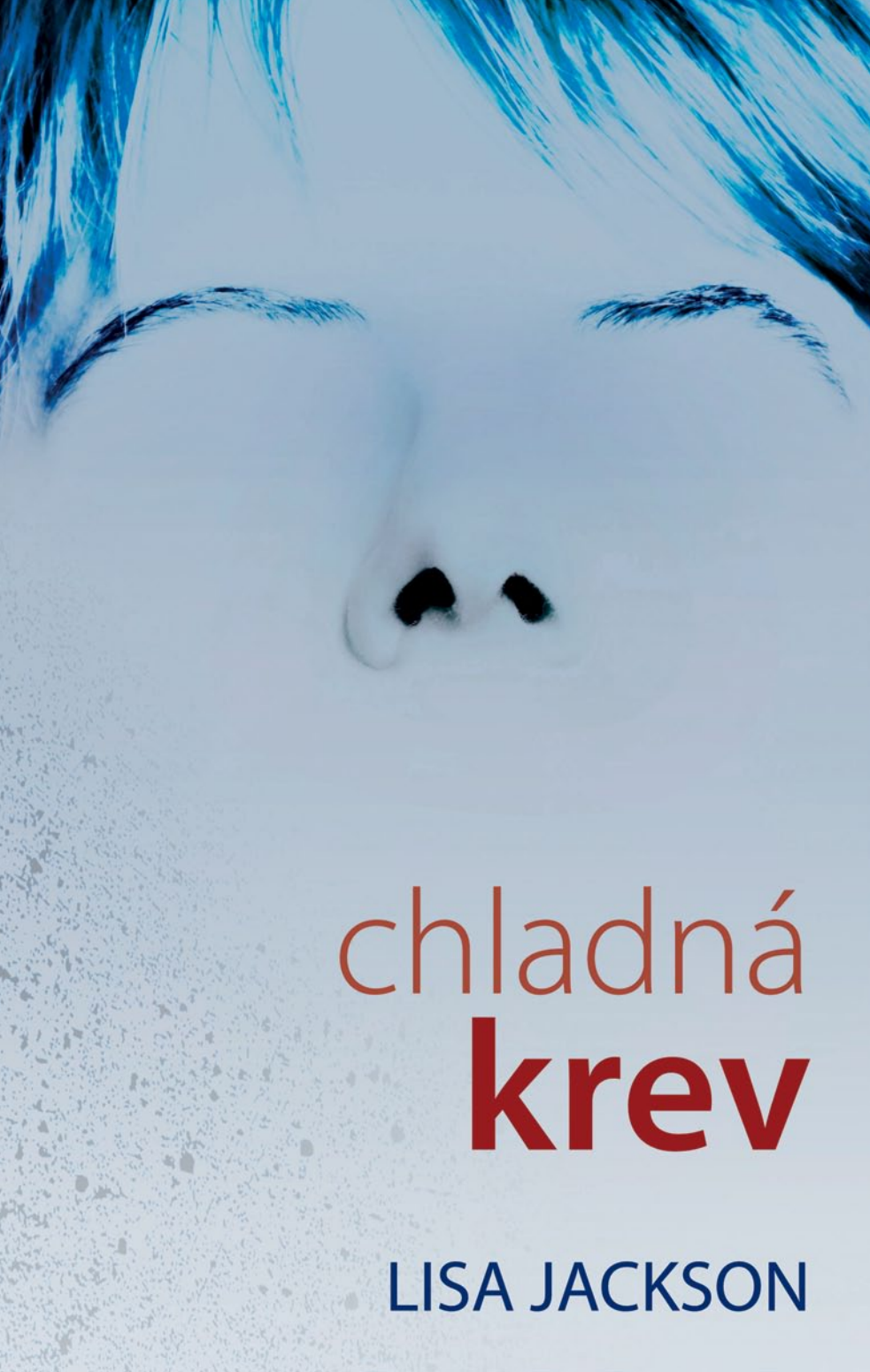

chladná krev

LISA JACKSON

chladná **krev**

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2002 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011, 2017 by Jakub Volný
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu COLD BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington New York 2002,
přeložil Jakub Volný
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-196-8

Prolog

Viděl ji.

Napůl běžela, měla skloněnou hlavu, prsty křečovitě svírala kapuci kabátu. Spěchala temnotou ke kostelíku.

Vyvolený čekal schovaný za magnolií. Krčil se ve stínu, krev mu zběsile tepala v žilách, svaly měl napjaté, nervy natažené jako struny na klavíru.

Tak snadno by ji mohl chytit. Stačily by tři rychlé kroky, aby ji dostihl a odtáhl pryč. A to přímo pod nosem jejího otce, který na ni v kostelíku čekal. Tahle myšlenka ho naplnila vzrušením.

Musel si ale připomenout, že její čas teprve přijde. Nyní byly na řadě jiné.

Zastavila se pod malou stříškou nad vchodem. Sundala si kapuci a protřepala si vlasy. Na záda jí spadla kaskáda hustých lesklých rusých loken. Vyvolený polkl a v rozkroku pocítil lehké zaškubání.

Toužil po ní.

Chtěl ji tak moc, až ho to bolelo.

Stačil pouhý pohled na ni, aby se mu zostřily smysly.

Slyšel tlukot svého srdce, cítil, jak mu krev proudí cévami. V nose ho šimrala těžká vůně Mississippi, která se ve svém mohutném korytě líně valila městem. Městem nasáklým hříchem jako hnilobou.

Když vešla do dveří, Vyvolený se schoval do hustého podrostu a odplížil se ke své tajné pozorovatelně ve vitrážovém okně. Jeden kousek barevného skla kdysi ledabylý opravář vyměnil za čiré, a umožnil mu tak dokonalý výhled do kostelní lodi. Přikrčil se a sledoval, jak prošla uličkou, poklekla a pak vklouzla do lavice hned vedle svého otce. Toho podělaného fízla!

Vyměnili si několik slov, než se k němu přisunula.

Jakmile usedla, začala se ošívat. Tvářila se otráveně. Jako by radši byla kdekoliv jinde, jen ne na večerní mši se svým otcem. Pohrávala si s vlasy, otáčela se k ostatním příchozím, okusovala si nehet. Kolem plápolaly tucty svíček.

Pak Vyvolený přesunul pohled na toho poldu.

Na nepřítele.

Byl to vysoký muž, měřil určitě přes metr osmdesát pět. Měl hranatou bradu, hluboko posazené oči a pevný unavený pohled. Bylo mu přes čtyřicet a vypadal na to. Rick Bentz. Fízl, který dokázal svému pošpiněnému jménu vrátit zašlý jas. Na jeho dřívější prohřešky se už zapomnělo. V černém obleku a naškrobené košili vypadal ještě víc nesvůj než jeho dcera. Rozhodně se v chrámu Páně necítil dobře.

Popotáhl si kravatu, naklonil se k dceři a cosi jí pošeptal. Ta si ihned přestala okusovat nehet a narovnala se. Založila si ruce na hrudi a vypnula prsa. Ta se jí ve výstřihu svůdně vzdula a proti tyrkysovému hedvábí šatů vynikla jejich bělost.

Vyvolený si představoval, co se asi pod oblečením ukrývá. Růžovoučké bradavky, panenská pleť a pak níže… Tmavý trojúhelník klína, který zdobí jemné chloupky stejné barvy, jakou mají její nádherné vlasy spadající jí na záda.

Pro něj to byla princezna.

Její otec na ni byl oprávněně pyšný.

Sportovala, dobře se učila a… A taky občas trochu zlobila. Dokázala se vzbouřit. Četl jí to v očích. Slyšel to v jejím hlubokém svůdném smíchu.

Náhle obrátila svoje velké zelené oči přímo k vitrážovému oknu. Vyvolený ve svém úkrytu ztuhl.

Lehounce našpulila rty.

Jeho penis ihned zareagoval, i když zatím šlo jen o lehké zaškubání.

Představoval si, co by ty její nádherné rty dokázaly, kdyby ji postrčil správným směrem… Zavřel oči a odevzdal se chladivému dešti, který mu stékal po zádech. Rukou si zamířil k rozkroku.

Zanedlouho dosáhl plné erekce. V dlaních cítil svůj tvrdý, pulzující, nedočkavý penis.

Brzy, Princezno, pomyslel si. *Brzy. Nejdříve se ale musím postarat o ostatní. Pak přijde řada na tebe.*

Buď trpělivá. Vydrž.

Píp! Píp! Píp!

Otevřel oči a zadíval se na budík. Rychle pípání vypnul a polohlasem zaklel. Taková neopatrnost! Na něco takového u sebe nebyl zvyklý. Zlobil se na sebe. Naposledy se zadíval do vnitřku kostela a zjistil, že se Princezna pořád dívá jeho směrem. Jako by ho skrz barevné vitrážové okno mohla vidět.

Kvapně opustil svůj úkryt a rozeběhl se hustým lijákem pryč. Už tak tam zůstal příliš dlouho. Hněval se na sebe, nepolevoval v tempu. Dlouhými skoky přeběhl mokrý trávník až na ulici. Pokračoval kolem tří bloků, až zabočil k parkovišti před opuštěnou, prkny pobitou budovou, která byla kdysi garáží.

Když nastupoval do svého auta s tmavými skly, potil se. Ne však z fyzické námahy, ale z nedočkavosti. Sundal si běžecké tepláky i šusťákovou bundu a obojí složil do úhledného komínku, který vložil do kožené brašny.

Už brzy přijde ten správný čas.

Už brzy Rick Bentz pozná, jaké to je, přijít o člověka, na němž mu nejvíc záleží.

Ze všeho nejdříve ale musí vědět, co všechno vlastně riskuje. Musí poznat opravdový strach. Temnou sžíravou hrůzu, až zjistí, že cokoliv udělá a kamkoliv se obrátí, všechno bude marné. Žádné místečko, které kdy považoval za posvátné, pro něj už nebude bezpečné.

Vyvolený vytáhl z tašky ručník a usmál se. Rychle si otřel mokrou tvář a krk, pak se na sebe zadíval do zpětného zrcátka. Koukal se do modrých očí. Do lačných očí. Do těch zatraceně svůdných očí, jak mu řekla už nejedna ženská, která byla dost bláhová na to, aby si myslela, že ho může svést.

Ale… Za svýma očima náhle zahlédl náznak stínu. Něco nebylo, jak by mělo být. Jako by ho kdosi sledoval… Prudce se otočil a zadíval se na zamlžené mokré okno. Byl přesvědčen, že uvidí, jak mu někdo nakukuje do auta.

Nikoho však neviděl.

Na opuštěném parkovišti byl úplně sám. A přesto cítil jakési spojení. A nebylo to poprvé. Přítomnost cizího člověka

pocítil už několikrát při různých příležitostech. Ten pocit navíc pomalu přecházel v jistotu. Znovu se mu potem orosilo čelo, srdce se mu divoce rozbušilo.

Paranoia, nic víc… Uklidni se. Soustřeď se.

Nikdo tu není. Nikdo tě nesleduje. Nikdo nemůže přes mokré a zamlžené sklo auta nic vidět.

Musí se uklidnit. Musí být trpělivý. Všechno směřuje k jistému cíli.

Rick Bentz co nevidět začne prožívat svou nejhorší noční můru.

Jenom o tom ještě neví.

1. kapitola

„Potřeboval bys ženskou," prohodil Reuben Montoya, když vjel policejním autem na parkoviště před domem Rickyho Bentze.

„Fajn, třeba bys mi mohl půjčit nějakou z těch tvých." Bentz sáhl po klice. To poslední, po čem toužil, byly rady od hejska, co má víc v kalhotách než v hlavě, jak alespoň soudil podle náušnic v uchu a pečlivě střižené bradky. Mladý detektiv měl sice za ušima, občas ale myslel spíš rozkrokem než mozkem. Často také nepoznal, kdy by neměl strkat nos do cizích věcí.

„Počkej, počkej, už dlouho chodím jenom s jednou," ohradil se Montoya.

Bentz se jen nevěřícně ušklíbl. „Jasně…"

„Já to myslím vážně." Montoya vyřadil a sáhl si do kapsy pro balíček cigaret.

„Když říkáš."

„Někoho bych ti ovšem sehnat mohl." Montoya byl ještě hodně mladý. Táhlo mu teprve na třicet, měl snědou pleť,

odzbrojující úsměv a dost ambicí na to, aby se pomocí sportovního stipendia prokousal univerzitou a jednou provždy opustil chudé hispánské prostředí, z něhož pocházel. Přestože by mu k dosažení titulu stačily jeho skvělé výsledky na fotbalovém hřišti, projevil se jako vynikající student i v dalších předmětech a nakonec školu opustil s červeným diplomem v kapse. Ze zářivé budoucnosti, která se před ním po promoci rýsovala, si ale trochu překvapivě vybral dráhu policajta.

To by hned tak někdo neudělal…

Montoya si vsunul cigaretu mezi rty, zapálil si ji a vydechl obláček kouře. „Znám jednu moc milou starší dámu, co chodí za mojí mámou."

„Strč si ji za klobouk," zavrčel Bentz a věnoval mladšímu parťákovi varovný pohled. „Zapomeň na to, jsem v pohodě."

Montoya se ale nevzdával. „Ty rozhodně nejsi v pohodě. Žiješ sám, nikam nechodíš a makáš jako ďas pro oddělení, které tě stejně neocení. To je teda život."

„To si povíme, až mě povýší," řekl Bentz a vystoupil z auta. Byla svěží noc, ve vzduchu vanoucím od řeky byla cítit blížící se zima.

„Podle mě prostě potřebuješ trochu žít. Dítě ti odešlo na školu, jsi sám, měl by sis užít trochu legrace."

„Té mám až až."

„To ti tak věřím…"

„Dobrou, Montoyo." Bentz bouchl dveřmi a zamířil k domu. Ženská… Ta by tak jeho problémy vyřešila. Ze schránky si vyzvedl večerník a poštu, pak vystoupal po schodech ke svému bytu v patře. Co může Montoya vědět?

Houby s octem! Nic víc.

Bentz už dávno zjistil, že ženy jeho problémy jen umocňují. A zjistil to od té nejpovolanější osoby.

Od Jennifer.

Krásné, inteligentní, sexy Jennifer.

Své bývalé manželky.

Jediné ženy, které kdy věnoval svoje srdce. Jediné ženy, které dovolil, aby mu to srdce zlomila. A ona to udělala. Dokonce hned několikrát. S tím samým chlapem. Odemkl dveře a rozsvítil.

Ublížíš mi jednou, hanba tobě.

Ublížíš mi dvakrát, hanba mně.

Hodil klíče na stůl, rozepnul si bundu a povolil kravatu. Sakra. Potřeboval by pivo a cigáro. Ženskou rozhodně ne. Jenže on se vzdal všech těch tří věcí. Kouření, alkoholu i ženských. Na záznamníku nenašel žádný vzkaz. Montoya měl pravdu, jeho společenský život prakticky neexistoval. Jedinou zábavou pro něj bylo mlácení do boxovacího pytle, který mu visel v druhé ložnici. Nechodil už dokonce ani na bowling nebo na golf. Plachtění a lovu se také vzdal před mnoha lety, stejně jako kasin a Jima Beama.

Vyhrnul si rukávy, přešel k lednici a chvíli do ní zachmuřeně civěl. Byla prázdná. Dokonce ani v mrazáku, kde si obvykle schovával nějaké to předvařené jídlo, nenašel vůbec nic. Sáhl tedy alespoň po plechovce nealkoholického piva, otevřel ji a zapnul televizi. Sportovní redaktor právě odříkával výsledky jakýchsi zápasů, které byly v rychlém sledu prokládány záběry z příslušných utkání.

Bentz se usadil pohodlně do křesla a přesvědčoval se, že se Montoya plete. Nepotřebuje osobní život. Má práci a Kris-

ti, i když ta už se odstěhovala na školu Všech svatých v Baton Rouge. Zašilhal po telefonu, rád by jí zavolal. Mluvil s ní ale už v neděli a z rozhovoru vycítil, jak je podrážděná. Kristi se nelíbilo, že jí na studentských kolejích narušuje čerstvě získanou svobodu. Chovala se, jako by ji snad špicloval.

Opět obrátil pozornost k televizi, kde se reportér v repríze vrátil k nočnímu zápasu neworleanských Saints. Koupí si v okénku dva bloky od domu sendvič, pak se podívá do kufříku a vyřídí papírování. Musí ještě napsat několik hlášení, rád by si také uspořádal poznámky. Zbývá mu ještě pár otevřených případů, na které by se rád podíval. Bude je procházet znovu a znovu a třeba ve spisech uvidí něco, čeho si napoprvé, napodruhé, napotřetí, dokonce ani napočtvrté nevšiml.

Má zkrátka o zábavu postaráno.

Montoya se plete. Bentz ženskou nepotřebuje.

A byl si celkem jistý, že ženskou vlastně nepotřebuje žádný chlap.

Olivia toho právníka nikdy neměla ráda. A nikdy ho mít ráda nebude. Nedokázala pochopit, jak babička mohla věřit tak pochybnému individuu. Ramsey John Dodd, který si nechával říkat RJ, byl slizčí než slimáci, co se babičce hemžili na zahradě. „… takže všechno je vyřízeno, příslušné poplatky a daně uhrazené, dědicové vyplaceni. Pokud budete chtít ten dům prodat, můžete se do toho pustit." Ramsey John Dodd si opřel ruce o desku svého naddimenzovaného stolu, rozhlédl se po maličké kanceláři a promnul si dlaně. Za ním zabzučela moucha uvězněná v okně.

„Já ale pořád nevím, jestli se chci stěhovat."

„Jistě. Jestli, nebo spíš *až* se rozhodnete, určitě se ozvěte. Dám vám tip na nějakého šikovného realitního makléře."

Tak o tom nepochybuju.

„Třeba takový Wally je opravdu výborný."

„Určitě vám dám vědět," řekla a prudce vstala, aby rozhovor ukončila a nemusela mu déle lhát. Tomuhle úlisnému právníkovi se rozhodně už nikdy neozve a nehodlala se sejít ani s žádným z jeho realitních kamarádíčků.

Pokrčil rameny, jako by jí chtěl dát najevo, že mu na tom nezáleží. Olivia z něj však vycítila zklamání. Nepochybovala, že mu ten jeho Wally za každou referenci královsky platí.

„Děkuju vám za pomoc."

„Bylo mi potěšením."

Rychle mu potřásla zpocenou rukou.

Pořád to nechápala. Babička většinou vycítila šejdíře a vydřiducha na sto honů. Jak je možné, že neodhalila i tohohle hada? *Protože byl nejlevnější*, odpověděla by jí pravděpodobně. Navíc byl vnuk jedné z jejích kamarádek.

„Je tu ale ještě problém, který mi dělá starosti," řekl RJ a s námahou vstal z křesla.

„Copak?"

„Jak je možné, že jste zdědila dům, zatímco vaše máma jenom nějaké peníze z pojistky?"

„Vy jste právník, tohle byste mi měl říct vy."

„Od Virginie nevím vůbec nic."

Olivia se na něj slabě usmála. Chtěl z ní vytáhnout informace a ona nevěděla proč. „Asi mě měla babička radši."

Sevřel rty a svaly ve tváři mu zapracovaly. „To je možné. Asi… Neznal jsem ji moc dobře. Prý to byla zvláštní ženská. Dokonce se tu tvrdí, že ovládala vúdú. Že dokázala věštit

budoucnost z tarotu a z čajových lístků. Že byla něco jako čarodějnice, rozumíte…“

„Nesmíte věřit všemu, co slyšíte,“ řekla ve snaze změnit téma rozhovoru. Právník zaváděl řeč na příliš citlivé věci.

„Prý jste její schopnosti podědila.“

„Tak tohle byste chtěl vědět, pane Dodde? Jestli jsem jasnovidka?“

„Říkejte mi RJ,“ připomněl jí. Usmál se a přitom odhalil zlatou korunku. „Nemusíte se hned čertit. Jenom jsem chtěl pokračovat v konverzaci.“

„Proč se na tohle nezeptáte mojí mámy?“

„Bernadette tvrdí, že ona ten dar, nebo jak tomu říkáte, nepodědila. Vy prý ano.“

„Aha… Přeskakuje to generace, co? Tak to jo.“ Olivia mu věnovala úsměv, kterým mu jasně sdělovala, co si o lidech věřících takovým hloupostem myslí. Neviděla důvod, proč by tyhle řeči měla potvrzovat nebo vyvracet. Jen ona sama věděla, do jaké míry jsou pravdivé. Ramseymu Doddovi do toho vůbec nic nebylo a tak by to mělo i zůstat.

„Poslyšte,“ začal a obešel stůl mnohem rychleji, než by se od člověka jeho proporcí nadála. „Dám vám dobrou radu. Zdarma.“ Patrně hodlal odhodit svou obvyklou nabubřelost. „Já vím, jak vás měla babička ráda. Vím také, že šlo o… Ehm… Řekněme o podivínku. To kvůli těm jejím viděním. Hodně lidí jí věřilo každé slovo, například moje teta. Ale jiní ji považovali za čarodějku nebo za blázna, případně za obojí. A teď k jádru věci: jí to život rozhodně neulehčovalo, na vašem místě bych tedy o tom daru rozhodně nemluvil.“

„Budu si to pamatovat.“

„To udělejte… Už jen kvůli své babičce.“

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Ne, to je všechno. Opatrujte se.“

„Budu. Ještě jednou vám děkuju za pomoc.“ Obálku, kterou od něj dostala, strčila do batohu.

„Bylo mi potěšením s vámi pracovat. Kdybyste náhodou změnila názor a ten dům chtěla prodat, stačí brnknout a Wally už bude vědět…“

Nenechala se jím doprovodit ke dveřím. Co možná nejrychleji proplula recepcí obkládanou dřevem, kde za stolem seděla sekretářka. Z místnosti vedly ještě dvoje dveře, ale Olivia podle dírek po šroubech, kterými k nim bývaly přichyceny štítky se jmény, usoudila, že jsou prázdné. Babička by ty otvůrky alespoň zatřela tmelem.

Venku Olivia přešla parkoviště poseté výmoly a nasedla do auta. Takže RJ ví o jejích výletech na policejní stanici? Super. Teď už o tom nejspíš ví celé město. Brzy se to dostane i k jejímu šéfovi ve Třetím oku a možná i na univerzitu, kde si dělala postgraduál.

Nádhera. Nastartovala svůj starý Ford Ranger a opustila parkoviště. Nechtěla myslet na svoje vidiny, záblesky jiné reality, které spíš cítila, než skutečně viděla. Hlavou se jí míhaly nesouvislé kaleidoskopické vize strašlivých zločinů, z nichž jí po celém těle naskakovala husí kůže a které ji trápily natolik, že se rozhodla navštívit policejní stanici.

Tam ji ale pochopitelně považovali za totálního cvoka a vysmáli se jí.

Při té vzpomínce zrudla. Zapnula rádio. Nejbližší zatáčkou pak projela tak rychle, až pneumatiky na protest hlasitě zakvičely.

Občas jí připadalo, že být vnučkou Virginie Duboisové jí přináší víc škody než užitku.

• • •

„Odpusť, otče, zhřešila jsem," zašeptala nahá žena. Nemohla mluvit hlasitěji, nemohla křičet. Krk jí pevně svírala utažená smyčka. Klečela na kolenou, byla přivázána k umyvadlu na stojanu. Podle všeho si ale pořád neuvědomovala závažnost svých hříchů ani důvod, proč ji trestá. Chce ji tím přece zachránit!

„Pověz," zašeptal Vyvolený, „jakých hříchů ses dopustila?"

„Já… Já…" Vytřeštila vyděšené oči a několikrát zamrkala. Pořád se však nekála. Jenom se bála. Říká jen to, co by jí podle jejího názoru mohlo dát naději na svobodu. Po tvářích jí stékaly slzy. „Chtěla bych se kát ze všech svých hříchů," hlesla zoufale. Snažila se ho svým prohlášením obměkčit. Marně. Její osud byl už dávno zpečetěn.

Chvěla se strachy a zimou, to se ale brzy změní. Ventilací už do koupelny začaly pronikat první proužky kouře. Zanedlouho je budou následovat vysoké plameny. Nezbývalo moc času. „Prosím," zachrčela. „Nechte mě jít, pro lásku Boží."

„Co ty víš o Boží lásce?" zeptal se. Musel se ovládat, aby svůj vztek udržel na uzdě. Položil jí dlaň na hlavu, jako by ji chtěl uklidnit. Zvenčí k němu dolehl zvuk auta. Bude to muset rychle dokončit. Ihned. Dřív, než oheň vzbudí pozornost.

„Hřešila jsi, Cecílie, a nyní budeš muset za svoje hříchy zaplatit."

„Počkejte, s někým si mě pletete! Já… Já nejsem ona! Nejsem žádná Cecílie. Prosím, pusťte mě. Nikomu nic neřeknu, přísahám! Slibuju, že se o tom nikdo nikdy nedozví!" Natáhla se k jeho sutaně. Byla zoufalá. Špinavá. Čubka! Stejná

jako všechny ostatní. Obrátil pozornost k rádiu na parapetu a zapnul ho. Vzápětí se z reproduktorů ozvala známá melodie, která se však brzy ztlumila, aby přenechala prostor hlubokému ženskému hlasu.

„Ještě jednou dobrý večer, New Orleansi, tady je opět doktorka Sam. Dnes si připomínáme den, kdy byl zavražděn John Fitzgerald Kennedy, jeden z našich nejlepších prezidentů. Chtěla bych se s vámi rozloučit s přáním všeho dobrého. Nezapomínejte, že ať už vás dneska trápí jakékoliv problémy, vždycky přijde zítřek. Opatrujte se… Hezké sny…"

Otáčel knoflíkem pro vyhledávání stanic, dokud nenašel, co hledal: varhanní hudbu. Zesílil naplno hlasitost. Náhle si připadal jako v katedrále.

Teď teprve může uskutečnit svůj plán.

Zatímco ta čubka pod umyvadlem čekala, sáhl za sprchový závěs pro meč.

„Proboha! To ne! Ne!" Začala sebou zoufale škubat, řetěz přivázaný k umyvadlu se jí utahoval kolem krku stále silněji a silněji.

„Je pozdě." Mluvil odměřeným klidným hlasem, uvnitř se však třásl. Ne strachy, ale vzrušením. Krevním řečištěm mu proudil adrenalin, jeho nejoblíbenější droga. Koutkem oka zahlédl plameny, jak olizují mřížku ventilace. Nemá času nazbyt.

„Ne, prosím… Bože…" Oběma dlaněmi sevřela řetěz na krku a marně se pokusila schovat za stojanem umyvadla. Pouta na rukou a nohou se jí stahovala stále těsněji. „Já nejsem ta pravá."

Srdce mu divoce bušilo, v hlavě mu hučelo. Na zlomek sekundy ucítil v zátylku závan vzduchu, jako by mu na krk

dýchl samotný ďábel. Zadíval se do zrcadla, v odrazu si prohlédl celou místnost. I když měl tvář zakrytou černou maskou, měl pocit, jako by ho někdo skrytý hluboko za lesklým povrchem sledoval… Jako by někdo věděl, co dělá.

To ale bylo zhola nemožné.

Pozdvihl meč co možná nejvýše. Zabolela ho ruka, do očí mu stékal pot. V krku ho škrábal kouř. Pak ji volnou rukou chytil za vlasy. Shlédl na její jemný dokonalý krk, kde se jí stahovala smyčka řetězu. V rozkroku se úpěnlivě ozývala masivní erekce. Ach, Bože… Představoval si, jaké by to asi bylo, vstoupit do ní, než z ní sejme všechny její hříchy. To ale nebylo součástí jeho poslání. Sám se kál tím, že si tuto rozkoš musel odepřít.

„Za tvoje hříchy, Cecílie," odříkával hlasitě. Každé slovo ho naplnilo blahem. „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, odesílám tvou duši Bohu."

2. kapitola

„Ne!“

Olivia prudce otevřela oči.

Malou ložnicí se ještě nesl její vlastní křik. Následovalo krátké, ale hlasité štěknutí vyděšeného psa.

„Ne… Dobrý Bože…“ Srdce jí hlasitě tlouklo, tělo jí pokrýval pot. V hlavě jí pořád spočívala vzpomínka na příliš živý sen. Připadalo jí, jako by se stala svědkem vraždy. Znovu. Bože, takže už to zase začíná…

To vidění bylo tak strašně skutečné… V nose ji ještě pálilo od silného zápachu kouře, v uších jí pořád duněla ta varhanní hudba, v ústech měla jako na poušti, v krku ji škrábalo od hlasitého křiku. V temeni se ozvala prudká bolest, která se pomalu začala šířit do zbytku hlavy.

Podívala se na budík. Čtvrt na čtyři. Roztřesenou rukou si odhrnula vlasy z čela.

Babiččin pes ležící u postele zvedl hlavu a podíval se na ni. Zazíval a pak pro jistotu ještě jednou štěkl.

„Pojď ke mně, pojď,“ řekla a poklepala si na polštář. Chlu-

patý střapatý pes se strakatou, hnědošedou srstí a dlouhými chlupy nad očima, které dokazovaly jeho vzdálenou spřízněnost s knírači, poslušně vyskočil a vzápětí už ležel u ní na polštáři. Podvědomým gestem ho k sobě přitiskla, protože potřebovala cítit dotyk něčeho živého. Hladila ho po kožíšku a přála si, aby mu tak mohla říct, že všechno bude v pořádku. Jenže o tom sama upřímně pochybovala. Zabořila mu hlavu do chlupů a ze všech sil se pokoušela uklidnit. Třeba se plete, třeba šlo jen o obyčejný sen… Třeba… Blbost. Moc dobře věděla, co ten výjev znamenal.

„Sakra!"

Vyškrábala se zpod přikrývky do sedu. *Uklidni se*. Pořád se ale třásla, bolest hlavy začínala být nesnesitelná. Chlupáč se osvobodil z jejího objetí.

„K čertu s tím tvým darem, babičko Gin," zašeptala do zvuků noci, které do ložnice pronikaly otevřeným oknem. Lehký větřík ševelil v hustých korunách starých stromů, z dálky slyšela, jak se po dálnici prohnal kamion.

Sklopila hlavu do dlaní a začala si masírovat spánky. *Proč já? Proč?* Vidění se poprvé objevila už v dětství, dříve, než si je dokázala opravdu zapamatovat. Bývala tehdy mnohem nejasnější a nemívala je tak často. To bylo v dobách, kdy ještě střídavě žila s mámou v pauzách mezi manžely.

Bernadette odmítala uvěřit, že Olivia po babičce podědila dar jasnovidectví.

„Náhoda," říkávala dceři. Nebo: „To sis vymyslela jen proto, aby sis získala pozornost. Už toho, prosím tě, nech, Olivie. Přestaň babičku poslouchat. Nemá to v hlavě úplně v pořádku, a jestli si nebudeš dávat pozor… Posloucháš ty mě vůbec?" vyjela na ni a zatřásla jí, jako by jí chtěla z hlavy

vytřepat všechny ty bláznivé myšlenky. „Jestli si nebudeš dávat pozor, rozhází se to v hlavě i tobě! Žádný dar jasnovidectví nemáš, to tě jen pokouší ďábel a ten nikdy nespí! Slyšíš? Nikdy!“

Jednou jí Bernadette rázně namířila dlouhým červeným nehtem na špičku nosu. Nacházely se shodou náhod v babiččině domě, kde Olivia nyní žila. Všude to vonělo slaninou, kouřem ze dřeva a laciným parfémem, kterým už za ta léta stačily nasáknout skříně z borového dřeva. Vedle staříčkého toustovače stál větrák a rozháněl po malé místnosti horký vzduch.

Bernadette se zrovna vrátila domů z práce – pracovala tehdy v restauraci motelu u velkého parkoviště kamionů. Stála bosky na popraskaném linoleu, na sobě měla bílou blůzku a obligátní černou zástěru servírky. Zpod límce jí vykukovalo ramínko podprsenky, na krku jí visel zlatý řetízek s křížkem, který se jí ale ztrácel mezi ňadry. „Teď mě dobře poslouchej,“ řekla vážně a tvářila se ještě vážněji. „Nedělám si srandu. Všechny ty kecy o vúdú a jasnovidectví jsou kraviny. Totální kraviny! Tvoje babička si o sobě myslí, že ovládá vúdú a bůhvíco ještě, ale to je pitomost. Nic takového neumí! To, že občas v nějaké kádi míchá kohoutí krev, z ní ještě nedělá Sibylu, rozumíš? Ona nemá žádné nadpřirozené schopnosti a ty taky ne. Jasné?“

Pak se Bernadette narovnala a upravila si lem krátké černé sukně. Vzdychla. „Jsou to úplné blbosti,“ dodala. Znělo to ale spíš, jako by chtěla ujistit hlavně sebe samu. „Tak, teď si jdi ven hrát. Projeď se třeba na kole nebo na skateboardu.“ Vzala si z kuchyňské linky krabičku Virginia Slims, vyklepala z ní jednu cigaretu a zapálila si. Vydechla kouř nosem, pak

se postavila na špičky a natáhla se do nejvrchnější skříňky, kde si schovávala placatku whisky.

„Mámu bolí hlava jako střep," vysvětlovala, než mezi skleničkami našla whiskovku. Pak si do ní nalámala trochu ledu, který zalila až pod okraj alkoholem. Musí se prý nějak odměnit za tu dřinu v motelu. Na svoji dceru se znovu podívala, až když se pořádně napila a opřela se bokem o linku. „Stejně jsi zvláštní, Olivie," řekla a hlasitě vzdychla. „Miluju tě k smrti, to přece víš, ale jsi prostě jiná." Pevně cigaretu sevřela rty, předklonila se a vzala Oliviinu hlavu do dlaní. Pak ji otočila doprava i doleva. Zamračila se a zadívala se skrz clonu kouře na dceřin profil.

„Jsi moc hezká," uzavřela nakonec. Narovnala se a oklepala popel do dřezu. „Jestli budeš trochu používat mozek a jestli přestaneš šířit ty nesmysly o jasnovidectví, najdeš si fajn chlapa. Když budeš mít štěstí, bude i dost zazobaný. Nesmíš ho vystrašit těmi svými kecy. Jestli toho nenecháš, nikdo si tě nebude chtít vzít." Pootočila sklenicí v dlaních a sledovala, jak o sebe kostky ledu cinkají. „Věř mi, vím, o čem mluvím…" Na rtech, které si ráno zvýraznila rtěnkou, se jí mihl letmý smutný úsměv. „Jednou se, zlatíčko, odstěhuješ z téhle díry." Máchla kolem sebe rukou. „Budeš bydlet v obrovském krásném domě jako Scarlett O'Harová." Usmála se a odhalila dvě řady nepřirozeně bílých zubů. „A až se tam odstěhuješ, postaráš se i o svoji mámu, viď?"

Když si Olivia tu scénu znovu promítla v paměti, neubránila se povzdechu. *Kdybys tak věděla, mami…* Nyní by dala cokoliv, jen aby ty démony vyhnala z hlavy. Ty sny ale pokaždé přišly znovu. Ať udělala cokoliv.

Hlavně od doby, co se vrátila do Louisiany.

S těmi viděními musím něco udělat, rozhodla se. A to ještě dnes.

Nějaká žena zemřela, Olivie. Teď už nic nezmůžeš, a když to někomu řekneš, stejně ti neuvěří. Moc dobře to víš. Už jsi přece zkoušela kontaktovat policii. Snažila ses přesvědčit rodinu, přátele, dokonce i toho svého zatraceného snoubence. Nikdo ti nevěřil tenkrát, nikdo ti nebude věřit ani teď.

Navíc to byl jen sen. Nic víc, jen pouhý sen.

Pomalu se zvedla z postele, přes záda si hodila babiččin přehoz. Pak odemkla francouzské okno na verandu. Následována Chlupáčem vyšla do studeného rána. Hladká prkna ji chladila na bosých chodidlech. Mokřiny byly tiché, nad hladinou se vznášela mlha, obrovské cypřiše střežily kalnou vodu dosahující téměř až k domu. Opřela se o zábradlí, které za posledních sto let lidské dlaně ohmataly dohladka. V podrostu zachrastilo suché listí, jak nějaké zvíře mířilo k vodě. Na rukou jí naskočila husí kůže. Zadívala se na klidnou hladinu, pokoušela se vyhnat z hlavy ten strašný sen. Stále se ho nemohla zbavit. Držel se její mysli jako klíště, do mozku jí bolestivě zatínal ostré drápky.

Bylo to něco víc než obyčejná noční můra.

Olivia to věděla s mrazivou jistotou.

Nebylo to poprvé, co „viděla" čísi smrt. Vidění k ní přicházela v průběhu let, ale od té doby, co se přestěhovala do močálů, se s nimi doslova roztrhl pytel. Proto vlastně s návratem tolik váhala.

Přesto se k němu odhodlala a nyní byla zpátky v Louisianě. Znovu se jí začaly zdát strašlivé sny, znovu ji začaly děsit k smrti. „Stejně je to tvoje vina," zašeptala, jako by ji snad babička Gin, dej jí pámbů klidný odpočinek, mohla slyšet.

Pevně sevřela zábradlí. Znovu viděla ten strašlivý zločin, jako by v té maličké koupelně stála s vrahem. Kolem stoupal kouř, pak kněz v masce zvedl meč nad hlavu a prudce sekl. Ne jednou, ale hned třikrát…

Zavřela oči, toho vidění se však ne a ne zbavit. *Kněz!* Služebník Boží!

Musí něco udělat.

Hned.

Dnes v noci byla zavražděna žena. A to dost otřesným způsobem.

Olivia se podvědomě pokřižovala. Dlaněmi si otřela paže a těsněji se zabalila do přehozu. Studený listopadový větřík se prodral skrz koruny cypřišů a přinesl s sebou těžkou vůni močálu. Nemohla se chovat, jako by se nic nestalo, i když moc dobře věděla, že jí nikdo nebude věřit.

Otočila se a rychle se vrátila dovnitř, následovaná Chlupáčem, jehož drápky klapaly o podlahu z tvrdého dřeva. Usedla ke stolu, rozsvítila si lampičku a začala se prohrabovat hromadou nefunkčních propisek a poznámkových lístků v přihrádkách, až konečně našla, co hledala. Výstřižek z novin. Šlo o článek, kde se psalo o nedávné sérii vražd. Podle zprávy vedl vyšetřování Rick Bentz. To on prý objevil spojitost mezi vraždami a odhalil nešťastnou roli doktorky Samanty Leedsové, moderátorky rádiové talk-show *Půlnoční zpovědi*.

Stejný pořad slyšela Olivia i ve svém snu.

Když se začetla do novinového článku, který si vystřihla už před několika měsíci, zachvěla se.

Bentz a jeho partner Reuben Montoya prý zastavili řádění takzvaného „Růžencového vraha", který coby „otec John" před několika měsíci děsil obyvatele New Orleansu. *Otec*

John. Vrah byl posedlý doktorkou Sam a její rádiovou show, dokonce svým obětem nasazoval zrzavou paruku, aby mu ji připomínaly. Ženy před jejich smrtí nabádal, aby se kály za svoje hříchy… Stejně jako ten kněz v jejím snu, který oběť nutil, aby prosila o odpuštění a spásu.

Při té myšlence jí ztuhla krev v žilách.

Nejdřív muž, co o sobě mluvil jen jako o otci Johnovi, teď kněz.

Musí si promluvit s detektivem Bentzem. Ihned. Nikdo jí na stanici nevěřil, pokaždé se jí vysmáli. Na to už byla zvyklá. Třeba se k ní Rick Bentz bude chovat jinak. Třeba ji vyslechne.

Bude muset.

Shodila z ramen deku po babičce a sáhla po džínách a tričku přehozených přes čelo postele. Z nočního stolku vyndala lahvičku ibuprofenu. Spolkla nasucho čtyři tablety a doufala, že s jejich pomocí zažene bolest hlavy. Jestli chce všechno vysvětlit, musí mít jasnou mysl…

Přes rameno si přehodila popruh kabelky, obula si lehké mokasíny a seběhla ze schodů. Chlupáč ji vesele následoval. Když však chvátala kolem knihovny v přízemí, kousek od vchodových dveří, zarazila se. Na kůži ucítila lehoučký závan, jako by jí na tvář dýchl sám ďábel.

Srdce se jí rozbušilo. Podívala se z okna. Pes zavrčel, chlupy v zátylku se mu naježily. Znovu zaslechla zvenčí zašumění listí, jak se korunami stromů prohnal lehký větřík. Zdá se jí to, nebo venku opravdu někdo je…? Skrývá se někdo v temnotě?

Hrůza ji na chvíli zcela ochromila. Naklonila se ještě blíže k oknu a pohledem prohledala temnou mlhu v okolí. Nic

podezřelého však neviděla. Noc už zase byla dokonale tichá, ustalo i šumění listů.

Rychle zavřela okno, zamkla ho a spustila žaluzie. Na strach teď neměla čas. Když se ale obrátila zpět do místnosti, ucítila to znovu.

Nepřeháněj, Olivie! Nech toho!

Dýchala zrychleně, jemné chloupky na zadní straně paží se jí postavily. Připadalo jí, jako by v místnosti nebyla sama. Pohlédla do zrcadla vedle knihovny a otřásla se. Měla zválené rozcuchané vlasy, pobledlou pleť, namodralé rty. Vypadala vyděšeně a přesně tak se i cítila.

Musí ale jít na stanici… Sáhla do kabelky a vyndala svazek klíčů. Ten nejdelší a nejostřejší z nich strčila mezi prsty, zbytek svazku sevřela pevně v pěsti jako zbraň. Pak vykročila ke dveřím. Chlupáč ji následoval, ocas měl stažený mezi zadníma nohama.

„Ty zůstaneš tady," přikázala. Když však otevřela dveře, vystřelil střapatý kříženec ven. Proběhl spadaným listím a zamířil přímo k jejímu autu. Olivia za sebou zamkla, ještě se ohlédla přes rameno a odklusala k autu, kde už na ni čekal Chlupáč. „No dobře, tak si nastup." Otevřela dveře u řidiče a pes nadšeně vyskočil dovnitř. V další sekundě už seděl na svém oblíbeném místě, na sedadle spolujezdce. Packami se opíral o palubní desku, jazyk měl vyplazený, vzrušeně dýchal. „Nejedeme na žádný výlet," upozornila ho Olivia, pak nastartovala a o chatu se vzápětí opřely dva kužely světla. Neviděla nic, co by ji mělo znepokojovat. Nejspíš ji opět jen potrápila přehnaná představivost.

Určitě.

Proč jí tedy srdce pořád tak splašeně bije?

Zařadila rychlost a uvedla svůj starý Ford Ranger do chodu. Pick-up prudce vyrazil kupředu, za sebou nechal oblak zvířeného prachu. Dlouho jela po nezpevněné vozovce mezi cypřiši, pak překonala malý můstek a konečně se dostala na hlavní cestu.

New Orleans byl od její chaty dobrých dvacet minut jízdy. Šlápla na plyn a brzy dosáhla nejvyšší povolené rychlosti. Nechtěla mluvit s nikým jiným než s detektivem Bentzem. Bylo příliš brzy na to, aby ho na stanici zastihla. Nevadí, řekla si. Ráda počká. Jak dlouho bude potřeba.

Když se silnice stočila na jih, zahlédla Olivia na obzoru slaboučkou oranžovou záři.

Stáhl se jí žaludek.

Oheň!

Dobrý Bože…

S ledovou jistotou věděla, že se v těch plamenech skrývá tělo ženy, kterou viděla ve snu.

3. kapitola

„Do háje!“ zaklel polohlasem Montoya, který vešel do místnosti se dvěma papírovými kelímky kávy.

Bentz odtrhl oči od hromady dokumentů a podíval se na něj.

Montoya mu podal jeden z kelímků a opřel se bokem o jeho psací stůl. Na sobě měl černou značkovou koženou bundu a černé džíny. Otočil hlavu a zadíval se nedovřenými dveřmi do prostoru hlavní kanceláře.

„Copak?“ zeptal se Bentz zpoza haldy papírů, kterých jako by nikdy neubývalo. Zločin v New Orleansu zkrátka nikdy nespal.

„Problémy.“

„Ty máme pořád.“

„Ne, ty to nechápeš, je tu zase naše obecní bláznivka.“

„Zase?“ zopakoval Bentz a otočil se stejným směrem, jakým se díval Montoya. Mezi stoly k nim kráčela drobná žena se zlatými kudrnatými vlasy, jemnou světlou pletí a štíhlou pevnou postavou. Na sobě měla džíny a mikinu se znakem

neworleanských Saints, která rozhodně pamatovala lepší časy.

„Párkrát volala Brinkmanovi. Tvrdí, že má parapsychologické schopnosti a že vídá vraždy ještě předtím, než se stanou," vysvětloval Montoya.

„A co na to Brinkman?"

„Jako vždycky: ‚Kecy.' Ten jí nevěří ani slovo."

V tu chvíli vstoupila do kanceláře. Tváře jí hořely, bradu měla pozdvihnutou. Patrně v rozhořčeném odhodlání, domníval se Bentz. Její oči barvy dobře uleželé whisky se zabodly přímo do něj.

„Detektiv Bentz?" zeptala se. Montoyi si prakticky nevšímala.

„Jo, to jsem já."

„Dobře. Potřebovala bych s vámi mluvit."

Bentz mezitím vstal a mávl rukou ke svému parťákovi. „Tohle je detektiv Reuben Montoya."

„Reuben D. Montoya," dodal významně mladší kolega. „D jako Diego."

Bentz po něm střelil překvapeným pohledem. *Diego?* A odkdy? Aha… Od okamžiku, kdy do kanceláře vstoupí hezká ženská. Montoya o ní sice mluví jako o bláznivce, ale líbí se mu – rozhodně se mu líbí. Takhle se jeho parťák choval vždycky, když se někde v okolí objevila nějaká fešná sukně. Duševní stav dotyčné pro něj byl podle všeho až druhořadý. A i když se včera holedbal tím, jak ho momentálně ženy nezajímají, protože má oči jen pro jednu, jeho mužský radar nikdy nespal.

Příchozí se ale na Montoyu sotva podívala. Bentz jí podal ruku. „Četla jsem o vás v novinách," řekla.

Super. Další obyvatel New Orleansu, který ho považuje za hrdinu. Musel jí však přičíst plusové body za to, že se mu dívala přímo do očí a Montoyovy pokusy o flirtování dokonale přehlížela. Přijala Bentzovu nabízenou ruku a její pevný stisk ho překvapil. „Nemůžete věřit všemu, co se píše."

„Nemusíte se bát, rozhodně všemu nevěřím."

Pokynul jí k židli. „Tak co vás sem přivádí?"

„Vražda."

Proč chodit kolem horké kaše, že? Zpod hromady lejster vytáhl svůj zápisník. „A čípak?"

„Ženy." Usedla na židli a Bentz si povšiml známek vyčerpání na jejím obličeji. Měla tmavé kruhy pod očima, kolem rtů jemné vrásky. Do kanceláře s ní vstoupila příjemná lehká vůně jasmínu. „Neznám ji. Říkal jí Cecílie, ale ona tvrdila, že to není její jméno a… Neřekla mu, jak se doopravdy jmenuje."

„Komu?"

„Vrahovi," oznámila a zadívala se na Bentze, jako by byl zabedněný.

„Počkejte. Vezmeme to hezky od začátku," navrhl. „Říkáte, že jste viděla, jak někdo zavraždil nějakou ženu, ano? Byla jste u toho?" zeptal se.

Zaváhala. „Ne."

„Ne?"

„Ale viděla jsem to."

Paráda. Něco takového po ránu opravdu potřeboval… Cvaknutím otevřel propisku. „Kde se ta vražda stala, slečno…?"

„Benchetová. Olivia Benchetová. Nevím, kde se ta vražda stala… Viděla jsem ale, jak je nějaká žena, asi tak pětadva-

cetiletá, zavražděna.“ Zbledla a s námahou polkla. „Ona… Měla blond vlasy po ramena, modré oči, pihy a… Takovou hezkou tvářičku… Byla štíhlá, ale ne vyhublá. To spíš vysportovaná… Jako by chodila do fitcentra, nebo… Bože…“ Zavřela oči a zhluboka se rozechvělými rty nadechla. Pak pomalu vydechla. Když znovu otevřela oči, působila už mnohem klidnějším dojmem. Bentze v nose znovu pohladila jemná jasmínová vůně.

„Počkejte, radši si ještě něco ujasněme. Takže vy jste *slyšela*, jak říká její jméno, a *viděla*, jak ji zabíjí. Nebyla jste ale přímo u toho?“ Sakra. Přesně tohle přece Montoya říkal. Na tváři se mu také začal objevovat šalamounský úsměv, kterým jasně naznačoval: Já to věděl.

„Ano, přesně tak.“

„Viděla jste to na nějakém záznamu?“

„Ne,“ odpověděla a pak rychle dodala: „Asi bych vám měla něco vysvětlit.“

Jo, to by nebylo špatné. Naklonila se na židli, pak roztáhla ruce, jako by chtěla uchopit neviditelný balón. *Tak, teď to přijde*, pomyslel si Bentz. *Teď se nás bude snažit přesvědčit o pravdivosti té svojí historky.* Tahle ženská je skutečně obecní bláznivka, jak Montoya trefně poznamenal.

„Víte, dokážu vidět věci těsně předtím, než se stanou, nebo během toho. Mohou se dít i několik kilometrů daleko. Vidím je ve svojí mysli. Chápu, že to zní divně, nejspíš dokonce šíleně, ale je to pravda.“

„Jste jasnovidka.“ *Nebo případ pro psychiatra.*

„Nevím, jestli si mám říkat přímo takhle. Mám zkrátka lehké mimosmyslové schopnosti.“

„Lehké?“ nechápal Bentz.

„Přicházejí nahodile. Třeba dnes v noci, když jsem spala… Víte, bylo to tak skutečné… Prostě jsem to viděla."

Hm, čím dál tím lépe. Takže se jí to vlastně zdálo. Nádhera! „Takže jste spala?"

„Bylo to mnohem silnější než obyčejný sen."

„Všechny vaše sny se vyplní?"

„Ne, jistěže ne." Máchla rukou podrážděně do vzduchu. „Už jsem vám přece řekla, že vím, jak šílené vám to musí připadat. Zkuste mě ale prosím vyslechnout. Neodsuzujte mě hned. Tyto ‚sny', jestli tomu tak chcete říkat, jsou jiné. Nedokážu to vysvětlit… Nejsou reálné, nejsou ani nereálné."

Jasně… Bentz se poškrábal na zátylku a zadíval se na ni. Tvářila se vážně. Nelhala. Ať už tu blekotá sebevětší nesmysly, věří jim.

„Probudila jsem se a cítila kouř a… a horko. Slyšela jsem ji, jak volá o pomoc. *Byla jsem tam!* Ne fyzicky, ale…"

„V duchu?" navrhl.

„Mentálně, nebo spíš telepaticky?" přidal se Montoya.

„Vysvětlujte si to, jak chcete," řekla. V hlase jí zazněl osten podráždění.

„Já si to vysvětlit neumím."

„Chápu. Já taky ne," připustila.

Protože něco takového vysvětlit ani nejde.

„Já vím, že tady jste zvyklí pracovat s fakty. Jednoznačnými důkazy. Opravdu se vám nedivím… Určitě jste se ale už setkali s lidmi, co mají jisté psychické schopnosti. Četla jsem dokonce, že některá oddělení s jasnovidci při těch nejtěžších zločinech spolupracují."

„Ano. Když jim dojdou všechny hmatatelné stopy," vysvětlil Bentz. „Když se například najde mrtvé tělo, nebo ně-

kdo naopak zmizí a žádným konvenčním způsobem ten případ nelze vyřešit."

„Na tomhle nic konvenčního není."

„Amen," poznamenal Montoya a Olivia mu přes rameno věnovala přísný pohled.

„Moje babička měla ten dar taky, máma ale ne." Rty se jí stáhly do sebeironického úšklebku. „To jsem to opravdu vyhrála…," poznamenala. Na hladkém čele se jí náhle objevily vrásky. Zamračila se a opět se opřela o opěradlo židle, jako by ji ta zpověď zcela vyčerpala.

„Je to dědičné?"

„Já nevím, jak to funguje, rozumíte? V naší rodině se to zkrátka děje. Tečka. Občas mě to přepadne během dne, třeba při řízení."

„To může být nebezpečné."

„Jo, to máte pravdu. A… Ani si nedokážete představit, jak těžké je o tom vyprávět lidem a snažit se je přesvědčit, aby se to alespoň pokusili pochopit. Nebo tomu dokonce uvěřit."

„Ano. Pro většinu normálních lidí je to skutečně těžko uvěřitelné," souhlasil Bentz.

Montoya, který se za ní opíral boky o desku stolu, jen stěží zachovával vážnou tvář. V očích mu poletovaly pobavené jiskřičky. Mlčel, ale Bentz měl pocit, jako by mu na čele svítil obrovský nápis: *Já ti to říkal.*

„Opakuji: Vím, jak šíleně to zní," dodala Olivia, jako by i ona vycítila pochybnosti detektivů. Bentzovi najednou připadala drobná, zranitelná. Uprostřed ranního mumraje na stanici vypadala nepatřičně. Dveře do jeho kanceláře byly pootevřené, a tak měl krásný výhled do hlavní místnosti, kde se to jen hemžilo policisty i civilisty, kde zvonily telefony,

kam eskorta zrovna přiváděla podezřelého a odkud k němu doléhaly útržky rušné konverzace. Olivia Benchetová sem nepatřila. Nebyla ani polda, ani zločinec, a jak se obával, ani důvěryhodný svědek.

Schoulila se na židli a dlaněmi si pohladila ramena, jako by se tetelila zimou. V kanceláři však bylo takové horko, že Bentz musel hned po svém příchodu otevřít okno. Dovnitř tak pronikaly zvuky ulice. Rozhovory chodců, hukot pneumatik na asfaltu, bručení motorů, vrkání holubů a plácání jejich křídel. Poškrábala se v zátylku. „Neměla jsem sem chodit," řekla potichu, jako by mluvila k sobě. „Věděla jsem, že mi nebudete věřit… Musela jsem to alespoň zkusit."

„Detektiv Montoya vám skočí pro kafe, co vy na to?"

„Děkuji, to není potřeba…," protestovala zdvořile Olivia. To už byl ale Montoya ze dveří venku.

Olivia se naklonila, jako by mohla konečně mluvit upřímně. „Musíte mi věřit, pane detektive. Dnes ráno byla brutálně zavražděna nějaká žena. Viděla jsem to."

„Ale nebyla jste tam."

„Ne, viděla jsem to ve svojí mysli."

„Když jste spala," podotkl Bentz.

„Ale nebyl to sen!" vykřikla. Nebyla ani tak rozzlobená, jako spíš zoufalá. „Já přece ten rozdíl poznám." V tu chvíli se do kanceláře vrátil Montoya s kávou. „Ten kněz ji mučil a pak…"

„Kněz?" zopakoval Montoya a podal jí kelímek. Pobavený výraz se mu náhle z obličeje vytratil. „Tu ženu měl zavraždit kněz?"

„Ano. Měl na sobě kněžský hábit. Sutanu."

Bentz se zamračil. Došlo mu, proč se obrátila právě na něj.

Odložil tužku na záznamník a pohodlně se opřel. „Nechte mě hádat. Četla jste v novinách, jaký jsme s Montoyou v létě rozlouskli případ, takže nás považujete za nějaké experty na katolické vraždy. Proto jakmile jste ve snu viděla kněze, obrátila jste se na nás." Ze všech sil se snažil, aby mu do hlasu nepronikal sarkasmus.

„Vlastně ano," připustila. Zatvářila se navíc tak provinile, že Bentz náhle pocítil nutkavou potřebu jí uvěřit. Něco takového si ale nemohl dovolit. „Aha, chápu," řekla a v očích se jí zablýskalo. „Myslíte si, že jsem si přečetla článek o vašem vyšetřování, a protože jsem se zrovna samou nudou kopala do zadku, skočila jsem do auta a přijela sem, abych vám tu vyprávěla bláznivý příběh o knězi. A to jen proto, že jsem se chtěla trochu rozptýlit? Nebo abych získala svých patnáct minut slávy?"

Neodpovídal.

„Prosím vás, kdo by něco takového dělal?"

„Slečno Benchetová…"

„Nemusíte mě tu blahosklonně utěšovat, ano? A říkejte mi Olivie, alespoň tohle si ujasněme. Chápu, jak šíleně vám ten můj příběh musí znít. Já ale tu vraždu viděla, jako bych v té maličké koupelně stála taky."

„V koupelně?" vstoupil do rozhovoru opět Montoya.

„Ano, tam se to stalo. V koupelně. Kněz, člověk, který by měl svůj život zasvětit Bohu, přivázal ženu řetězem k umyvadlu a pak ji zabil."

Montoya se zamračil. „Takže, slečno Benchetová… Olivie… poznala byste vraha?"

„Ne." Zakroutila hlavou a kousla se do spodního rtu. „Měl na sobě masku. Takovou černou kuklu, která mu zakrývala celou hlavu."

„Takže kněz v masce," shrnul Bentz.

„*Ano!*" V očích se jí naštvaně zablýskalo.

„A ta vražda, kterou jste viděla, i když jste u ní nebyla, se stala v koupelně?"

„Už jsem vám přece řekla, že tam byla žena přivázaná k umyvadlu a…" Pokrčila rameny. „Ventilací se dovnitř draly plameny, jemu to ale zjevně nevadilo. Jako by to čekal. To mu ale nestačilo."

„Nestačilo?" zopakoval Bentz. Pomalu se bál, co asi bude následovat.

„Ne. Měl meč," zašeptala. Celá se třásla. Zavřela oči, jako by se chtěla před tou vzpomínkou ochránit. „Třikrát ji sekl do krku."

„Prokrista," zašeptal Montoya.

V očích Olivie Benchetové se objevily slzy. Několikrát zamrkala. Buď před nimi seděla herečka, která by si zasloužila nominaci na Oscara, nebo těm svým výmyslům skutečně věřila. „Bylo… Bylo to strašné. Strašlivé."

Bentz se podíval na Montoyu a podal Olivii balíček papírových kapesníčků. Olivia si dva vytáhla, otřela si oči a stydlivě se na oba detektivy zadívala. „Omlouvám se."

„V pořádku, nic se nestalo," řekl. Nevěděl, co se to vlastně děje, Olivia Benchetová ale vypadala na zhroucení. Rozhodl se tedy jednat podle protokolu a sepsat s ní standardní hlášení. Co kdyby… Bláznivka nebláznivka, ta ženská byla vyděšená k smrti. „Dobře, tak si to povíme hezky od začátku. Nahraju to, jestli vám to nebude vadit."

„Dobře… Určitě…" Mávla ledabyle rukou, jako by jí na tom nezáleželo. Pak usrkla trochu kávy. Bentz mezitím nachystal rekordér, vložil do něj čistou kazetu a stiskl tlačítko.

„Dvaadvacátého listopadu, výpověď slečny Olivie Benchetové. Se svědkyní jsou detektivové Rick Bentz a Reuben Montoya." Natočil mikrofon, aby do něj Olivia mohla mluvit co možná nejpohodlněji, a dodal: „Nyní, slečno Benchetová, vyhláskujte svoje jméno a nadiktujte svoji adresu…"

Kazeta v přístroji pokojně vrčela, Olivia upíjela kafe a klidným hlasem vyprávěla, co považovala za nutné. Zmínila se, že žije v oblasti močálů mimo město, nadiktovala adresu a telefonní číslo, prozradila i adresu svého pracoviště, obchodu Třetí oko na Jacksonově náměstí. Vysvětlila také, že než se před několika měsíci vrátila do Louisiany, aby se postarala o nemocnou babičku, žila v Tucsonu.

S Bentzovou pomocí zopakovala všechno, co jim už řekla. Montoya jen přihlížel, Bentz poslouchal, tu a tam si něco zapsal. I když už všechno slyšel, nevynechal jediné slovo. Znovu si tedy poslechl o tom jejím „vidění" týkajícím se nahé ženy přivázané k umyvadlu, kterou jakýsi maskovaný kněz nejdřív nutil prosit o milost a pak ji zabil.

Mluvila tichým hlubokým hlasem, jako by byla v nějakém transu. Jako by ani neseděla v Bentzově kanceláři zavalené stohy dokumentů, s košem přetékajícím odpadky v rohu a usychající kapradinou na okně.

„… když si byl jistý, že v rádiu hraje ta správná skladba, jakýsi náboženský hymnus, vytáhl meč." Znovu popsala tři údery čepele. „Cítila jsem, že spěchá. Možná kvůli tomu ohni. Možná ze strachu, aby ho nikdo nedopadl. Když skončil, sáhl do kapsy a něco z ní vytáhl. Bylo to lesklé… Možná řetízek nebo přívěsek. Pověsil ho pak na hlavici sprchy. To rádio pořád hrálo. V místnosti už bylo tolik kouře, že jsem pořádně neviděla. Připadalo mi ale, že se svlékl a šaty tam nechal."

„Takže zůstal nahý?“ zeptal se Montoya. Opíral se o rám dveří, ruce měl založené na prsou. Na kafe, které si přinesl, úplně zapomněl. „Viděla jste nějaká poznávací znamení? Třeba tetování, nebo mateřská znaménka?“

„Nebyl nahý. Měl na sobě takový přiléhavý sportovní úbor. Takový, jaký se nosí na kolo.“

„A pak měl ještě tu kuklu, co mu zakrývala obličej.“

„A co rukavice?“ chtěl vědět Montoya.

„Ty taky. A…“ Zamyslela se a zadívala se z okna. „Víte, měla jsem takový zvláštní pocit… Připadalo mi, jako by věděl, že se na něj dívám.“

4. kapitola

Magor. Totální magor. Mrzelo ho, že o ní musí takhle smýšlet, protože se mu zdálo, že je o pravdivosti svých slov skutečně přesvědčená. Montoya měl ale pravdu. I když byla moc hezká, měla zřejmě o kolečko víc. Jinak se mu moc líbila, měla krásné bohaté vlasy a plné rty, v hlavě to ale neměla v pořádku. Seděla přímo naproti němu, chvíli vypadala křehce a zranitelně, pak zase rozčileně a odhodlaně. Ošívala se, zoufale se ho snažila přimět, aby té její historce uvěřil.

To ale nešlo.

„Jak mohl ten kněz vědět, že se na něj díváte? Viděl vás?" zeptal se Montoya.

„Netuším. Nedokážu to vysvětlit, ale přísahám, že mě viděl."

Montoya nepřestával naléhat: „Jak vás mohl vidět? Přece jste tam nebyla. Spala jste tou dobou v domě svojí babičky… Zjevil se vám přece ve snu."

„Bylo tam hodně kouře, ale já skrz něj viděla. Připadalo mi, jako bych se dívala nějakým oknem, možná…" Bázlivě

vzdychla a postavila nedopitý kelímek s kafem na stůl. Pak si prstem odhrnula vlasy z čela. „Vím, že mi nechcete věřit. Bylo by pro vás jednodušší, kdybych odešla. To, co vám říkám, se ale stalo." Podívala se Bentzovi přímo do očí. „Přísahám na svůj život."

Bentz se zadíval do zápisníku. Z hlavní kanceláře k němu doléhalo zvonění telefonů, rozhovory kolegů a klapání klávesnic. Byl přesvědčen, že s Olivií jen marní čas, byl ale rozhodnut ji vyslechnout. „Dobře. Tak pokračujte. Ten kněz se tedy svlékl, ano? Co se stalo pak? Kam šel?"

„Pryč. Opustil místnost."

„Nešla jste za ním?"

„To bych asi ani nemohla. Takhle to nefunguje."

„A jak to funguje?"

„To sama nevím. Většinou jde o takové záblesky. Útržky reality, které si jen stěží lepím dohromady. Tohle bylo mnohem komplexnější, ale… Pak… No, vzbudila jsem se."

Samozřejmě, pomyslel si Bentz, nahlas ale neřekl nic. Nechtěl k ní být zbytečně sarkastický. „Vzpomínáte si ještě na něco? Třeba na nějakou maličkost, která by nám pomohla určit, v jakém domě se to stalo?"

„Ten dům hořel. To by snad mohlo hledání zjednodušit."

Možná ano, možná ne. „Určitě to bylo v New Orleansu?"

„Hrálo rádio, poznala jsem jednu stanici. Muselo se to tedy stát někde v blízkém okolí. Alespoň myslím… Nedokážu to vysvětlit, ale *cítila* jsem, že je někde tady… Dobrý Bože." Vzdychla a rezignovaně zakroutila hlavou. „Vy mi pořád nevěříte, nemám pravdu?"

„Já se jenom snažím uspořádat si všechno to, co jste nám řekla. Dobrat se k nějakým faktům." Ať už záměrně nebo ne,

dostávala se mu pod kůži. Byla si skálopevně jistá tím, co říkala, a zároveň přiznávala, že jim musí připadat jako blázen. V jednu chvíli měla slzy na krajíčku, v následující sekundě jí z očí létaly blesky. Měl k ní spoustu otázek, nechtěl ji ale vystrašit. A pro případ, že lhala, postupoval přesně podle osvědčené policejní taktiky: Dej jí dost dlouhý provaz a ona se už na něm uškrtí sama.

„Takže," začal zase vlídným hlasem. „Vy tedy víte jen to, že nějaký kněz, kterého nemůžete identifikovat, setnul hlavu nějaké ženě v neznámé budově. Myslíte si ale, že k tomu došlo tady v New Orleansu."

Sklopila pohled a chvilku se dívala na svoje dlaně. „Ano. Já… Akorát vám nemůžu říct, kde přesně. Došlo k tomu ale dnes ráno."

„Protože se vám to zdálo dneska?"

Začervenala se. „Ne… Myslím si, že ty vidiny probíhají ve stejném čase, kdy se to děje. Nejsem si jistá. Jak už jsem ale řekla dříve, detektive, v té koupelně hrálo rádio. Doktorka Sam v té svojí show *Půlnoční zpovědi* mluvila o dnešku jako o významném dni naší historie. Dvaadvacátého byl zastřelen prezident Kennedy."

„Ano, to je pravda," potvrdil Montoya.

„Může to být důležité?"

„To přece nevím."

„Podívejte," řekla a namířila ukazovák přímo na Bentze. V očích jí znovu zahořelo. „Už jsem tu byla. Mluvila jsem s detektivem Brinkmanem, ten mě ale pokaždé poslal do háje. Pak jsem se dočetla o vás dvou a myslela si, že jste třeba trochu jiní. Že byste mi třeba mohli pomoci. Že byste nějak mohli zajistit, aby se to, co se stalo dnes v noci, už neopakovalo."

„*Jestli* se něco stalo."

„Stalo, detektive. Přísahám na hrob svojí babičky." Tváře jí opět zčervenaly, odhodláním zaťala zuby.

„Až na to, že se vám to možná jenom zdálo."

„To teda ne, já ten rozdíl poznám!"

„Vzpomínáte si ještě na něco?" zeptal se a Olivia dlouze vydechla.

„Ne. Nic mě nenapadá. Zatím."

Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit. Zdvořile se usmál. „Podívejte, slečno Benchetová… Olivie… Já toho teď bohužel moc udělat nemůžu. Nemůžu začít vyšetřovat vraždu, když nemáme tělo, nebo alespoň zprávu o nějaké pohřešované ženě, která by odpovídala vašemu popisu. Nemám se od čeho odrazit, vlastně vím jen to, že jste měla ošklivý sen."

„Ošklivý sen?" zopakovala. „Ošklivý sen? Já neběhám na policii pokaždé, když mám zlý sen. Není přece nic jednodušího než si ty informace ode mě ověřit. Můžete začít s požárem."

Montoya, postávající vedle kartotéky, se poškrábal ve vousech na bradě. „Vlastně jeden požár máme. Jde o starý dům nedaleko městského parku, kousek od Esplanade Avenue, myslím."

Bentz se ke svému parťákovi překvapeně otočil. „Jak to můžeš vědět?"

Montoya mu věnoval světácký úsměv. „Ucho u země, nos ve vzduchu, oči na stopkách."

Ještě že ses u toho nepodělal, pomyslel si Bentz. Montoyovo machrování mu občas lezlo krkem. „Byl někdo uvnitř?"

„To se ještě neví. Když jsem se o tom dozvěděl, ještě ten dům hasili."

Bentz obrátil pozornost opět k Olivii. „Prověříme to."

„Dobře." Pořád se mu dívala přímo do očí, ramena jí ale poklesla, jako by se jí ulevilo. „Podívejte, já vím, že byste mě nejraději odepsali jako bláznivku z močálu, ale nedělejte to. Prosím, nedělejte to."

Bentz stiskem tlačítka vypnul rekordér a vstal. Výslech skončil. „Děkujeme, že jste přišla. A jak už jsem řekl, informace od vás prověříme a dáme vám vědět, kdybychom na něco narazili."

„O nic víc ani nežádám." Zalovila v kabelce a vyndala z ní peněženku. V další vteřině už detektivovi podávala vizitku.

Olivia Benchetová
majitelka

Křišťálový hranol
Sběratelství, New Age, Spiritualita

Telefonní číslo a adresa do Tucsonu v Arizoně byly přeškrtány, místo toho na vizitku dopsala místní číslo. Položila navštívenku na desku stolu a posunula ji ke dvěma zarámovaným fotkám, z nichž se usmívala Kristi.

„Je moc hezká," poznamenala při pohledu na fotky. „Vaše?"

„Jo," odpověděl Bentz a sáhl po vizitce. „Podívejte, slečno Benchetová, to, co jste nám tady navykládala, se mi jeví jako hromada nesmyslů. Jestliže ale zaslechnu, že se ztratila žena, která odpovídá vašemu popisu, nebo jestli se v tom domě najde nějaké tělo… Ihned vás budu kontaktovat."

Přikývla a zaváhala. Jako by chtěla ještě něco dodat. Montoya si toho také všiml, protože se naklonil a vlídným hlasem se zeptal: „Chtěla byste nám ještě něco povědět?"

Rozpačitě se na něj podívala, pak přesunula pohled k Bentzovi. „Určitě jste se na mě informovali u detektiva Brinkmana. Nedivím se vám, já bych udělala totéž. Chtěla jsem jen dodat, že ten vrah už zabíjel. Ještě nikdy jsem neměla tak jasnou vizi jako dnes v noci, předtím šlo spíše o nahodilé výjevy. Spíše jen střepy než celé okno, jestli mi rozumíte… Cítím ale, že tenhle kněz zabíjí v rámci nějakého poslání. Nebo msty. Nenechá toho, dokud ho někdo nezastaví. Zavraždil už dvě, možná dokonce tři ženy. Nevím bohužel jak, ale rozhodně je zabil. Brutálně." Kousla se do spodního rtu. „Po ulicích New Orleansu se prochází ryzí zlo. Ďábel. Včera jsem ho spatřila a to, co jsem viděla, mě vyděsilo k smrti. Vrah svoje poslání ještě zdaleka nedokončil. Naopak, je teprve na začátku."

Bingo! Olivia Benchetová je totální magor. Bentz už toho slyšel víc, než chtěl. Už by tu pomatenou ženskou pakoval ze dveří, kdyby se ještě jednou nezadívala na fotky Kristi. Na prvním snímku jí bylo šest. Smála se od ucha k uchu, nahoře jí chyběl přední zub. Druhý snímek pocházel z loňska, kdy jí bylo sedmnáct. Mile se usmívala, v očích jí však jiskřil vzdor a bradu měla vyzývavě pozdviženou. Bylo zřejmé, že tahle holka nebude žádná domácí puťka.

„Jste otec, detektive Bentzi, a v tomhle městě někdo zabíjí ženy. Co kdyby se zaměřil právě na ni?" Olivia ukázala na dvojici fotografií. „Ta žena, kterou zavraždil dnes v noci, také byla něčí dcera. Možná také matka nebo sestra." Zabodla do něj oči. „Doufám, že zavoláte, až zjistíte, že jsem měla pravdu. Možná bych vám totiž mohla pomoct."

Obešel stůl a otevřel Olivii dveře. „Ozveme se, jestli na něco podezřelého narazíme."

„Prosila jsem vás, abyste se ke mně nechoval blahosklonně, nezapomeňte," připomněla mu. V koutcích úst jí zacukalo. „Díky Bohu nedokážu číst vaše myšlenky, ale jasně vidím, co vám kouká z očí." Proklouzla dveřmi.

„Au," pronesl Montoya, když Olivia opustila kancelář. Když procházela služebnou, nejeden polda zálibně spočinul pohledem na hezky vytvarovaných hýždích, které zvýrazňoval upnutý střih džínů. Šla vzpřímeně a s hrdě vztyčenou bradou. Bentz z ní nespouštěl oči, ona se však ani neohlédla. Zarazilo ho, že pořád cítí slabý nádech jejího parfému. Překvapivě příjemného parfému!

Montoya dlouze a potichu hvízdl. „To je teda… Něco."

„Jo." Bentz sledoval, jak sestupuje po schodech, a mimoděk si pohrával s její navštívenkou. V duchu si pak vlepil imaginární pohlavek. Není už přece žádný nadržený puberťák. Jako třeba Montoya. Ano, je to atraktivní žena, no a co? Atraktivních žen denně potkává desítky. A většina z nich ani nemá o kolečko víc. Poklepával rohem navštívenky o ztvrdlou kůži na dlani.

„Hezká, ale trochu mimo," poznamenal Montoya. „No nic, asi bychom se zase měli pustit do práce."

„Souhlas," řekl Bentz. „Nějaký čas žila v Tucsonu."

„Ti by si tam mohli otevřít speciální oddělení pro magory. Nenašlo se tam i UFO?"

„Ne, to bylo v Roswellu v Novém Mexiku."

„To je odtamtud, co by kamenem dohodil." Montoya si zapnul koženou bundu a zvedl límec, aby si ochránil krk. „Moc tam praží slunce, jestli chceš znát můj názor."

„Nechci."

Montoya parťákův rýpanec ignoroval, dopil zbytek kafe

a zmačkal v dlani prázdný kelímek. „Vaří se jim tam mozky v hlavách. Viděl jsi ty vybělené býčí lebky na pohledech? To přesně způsobuje slunce. Spaluje jim maso a šedou kůru mozkovou."

„I zaživa?"

„No jasně, začíná to pozvolna." Montoya se potměšile usmál a bez zaváhání hodil kelímek do koše.

„Co ten požár? Kdy byl hlášen?" zeptal se Bentz. Přál si, aby dokázal Olivii Benchetovou jen tak pustit z hlavy.

„Brzy ráno. Ve tři nebo ve čtyři."

To by té Oliviině historce odpovídalo. Oblíbená show doktorky Sam *Půlnoční zpovědi* byla nedávno rozšířena. Některé dny v týdnu končila až ve tři ráno.

„Kněz," zamumlal Montoya. „Tak o tom pochybuju."

Bentz o tom pochyboval také, i když měl proti katolické církvi, obzvláště pak vůči jednomu konkrétnímu knězi, značné výhrady. Ten dotyčný byl navzdory sutaně pěkný hajzl, žádný kněz by ale nebyl schopen vraždit. O tom byl Bentz přesvědčený.

V tu chvíli zazvonil telefon. Bentz po něm sáhl a přiložil si sluchátko k uchu. „Bentz."

„Ahoj, Ricku, tady Stan Pagliano."

Detektivovi se zježily vlasy v zátylku. Hrával se Stanem tak jednou za půl roku karty. I Stan sám vychovával dceru, která byla zhruba v Kristiiných letech. Pracoval u neworleanského hasičského sboru. „Co se děje?" Obešel stůl a napnul šňůru od telefonu do maximální délky.

„Pracoval jsem půlku noci. Měli jsme velký požár ve čtvrti Bayou St. John. Šlo o malý domek. Než jsme stačili dorazit na místo, bylo už pozdě."

„Byl někdo uvnitř?“

„Jo. Našli jsme ohořelé ostatky člověka… Asi ženy. Nevíme to jistě, moc toho z ní totiž nezbylo. Na místě už je koroner a kluci z laborky, napadlo mě ale, že by ses tam možná rád podíval sám. Tohle totiž nebyla žádná nehoda. Nikdo tam neusnul se zapálenou cigaretou. Tohle byl čin žháře a tu ženu úmyslně nechal uvnitř. Byla chudák přivázaná k umyvadlu, představ si to… Někdo ji přivázal za ruce a za nohy a nechal ji tam uhořet. Něco taky měla kolem krku, ale nevíme co, tělo je opravdu hodně spálené. A navíc ještě… Ta její hlava…“ Odmlčel se a hlasitě polkl. Bentz věděl, co bude následovat. „Jako by ji někdo usekl! Příšerná podívaná…“

Bentzovi přeběhl mráz po zádech. Zadíval se ke schodišti a náhle si přál, aby mohl Olivii Benchetovou zavolat zpátky.

„Pak je tam ještě pár dalších věcí. Laborka na tom už pracuje, ale možná by neškodilo, kdyby ses na to sám podíval, než to tam zabalí.“

„Jasně. Jedu tam,“ vyhrkl Bentz. Když mu Stan nadiktoval přesnou adresu, stáhl se mu úzkostí žaludek. Zavěsil a natáhl se pro bundu. Přitom zachytil Montoyův tázavý pohled. „Kousek od Esplanade někdo uhořel v domě. Patrně žena. Je spálená na uhel, ruce a nohy měla přivázané k umyvadlu, hlavu oddělenou od těla.“

„No to mě pos…,“ vydechl Montoya.

Bentz si zasunul pistoli do koženého pouzdra v podpaždí. „Jo. Mě taky.“

5. kapitola

Kristi Bentzová se vymrštila na okraj bazénu. Měla za sebou tři kilometry. To byla nejdelší vzdálenost, kterou za poslední půlrok uplavala. Cítila se skvěle. Vzala si z háčku nad lavičkami ručník a začala se vydýchávat. V nose cítila chlor, uši měla zalehlé, zvuky bazénu a výkřiky plavců slyšela zastřeně. Paní Carterová, maskulinní trenérka plavání, obcházela v teplákové soupravě a s píšťalkou na krku kolem bazénu. Procházela se v gumových žabkách po betonové podlaze, sbírala plovací prkna, zvedla i brýle, které si na zemi někdo zapomněl.

Na oknech se srážela mlha, i tak ale Kristi viděla studenty spěchající na první hodinu. Zkracovali si cestu přes sportovní areál. Podívala se na hodiny.

Sakra! Tři čtvrtě na osm. Jestli si nepospíší i ona, tak první hodinu nestihne. Celá mokrá se dala do běhu a přitom periferním viděním zahlédla v jednom z oken tmavý obrys. Zastavila se a za zamlženým sklem rozeznala vysokou postavu, jak nakukuje dovnitř. Proč jednoduše nevejde dveřmi?

Co je jí vlastně do toho? Jen ať se podívá. Třeba ho rajcuje pohled na dívčí těla v plavkách. Asi je to nějaký ubožák, co se stydí oslovit holku přímo.

Chudák.

Zabalila se do ručníku, zaběhla do umývárny a tam si dopřála rychlou horkou sprchu. Voyeura pustila během minuty z hlavy. Převlékla se do džínů a svetru, vlasy si svázala do ohonu, zběžně se nalíčila, sbalila si batoh a vyrazila přes dvůr kampusu. Většina studentů už zmizela v příslušných učebnách. Jen poslední hrstka opozdilců ještě chvátala po betonových chodníčcích protínajících trávník. Prošla kolem knihovny a zalétla pohledem směrem k Adamově sálu, kde měla mít později hodinu angličtiny s doktorem Northrupem a pak psychologii s doktorem Sutterem. Oba kantory považovala za podivné pavouky. Oba byli tak… Posedlí svými předměty. Northrup uctíval Shakespeara jako Boha, Sutter zase rozdával tuny domácích úkolů. Tuny! Kdyby se zapsala dřív, mohla si vybrat nějaké pohodové vyučující. Jenže ona to jako vždy odkládala na poslední chvíli, až na ni zbyl Northrup, Sutter a doktor Franz, další exot. Na pošuky měla zkrátka vždycky štěstí.

Lehkým klusem doběhla až k učebně, kde začínala její nejoblíbenější hodina, filozofie náboženství. Nezajímalo ji ani tak téma semináře nebo ubručený profesor Zaroster. Chraň Bůh! Byl stejně starý jako knihy, o nichž přednášel. Přitahoval ji jeho asistent, postgraduální student Brian Thomas. To *on* byl tím důvodem, proč si ráda přivstala, aby jeho hodinu nikdy nezmeškala. Kdyby měli doktoři Sutter s Franzem takové asistenty jako Zaroster, nejspíš by ani na jejich přednáškách neměla jedinou absenci.

Při pomyšlení na Briana se musela usmát. Během několika diskuzí ve skupinách jí věnoval zvláštní pozornost. Okouzlil ji. Byl vysoký, měl husté vlasy a vypracovanou postavu. Usmíval se na ni mnohem častěji než na její spolužačky. Přistihla ho, že se na ni dívá, i když zrovna nic neříkala, a pak pokaždé rychle odvrátil zrak. Jako by nechtěl, aby to o něm věděla.

Jenže jí to neuniklo. Vrazila do velké posluchárny, vyběhla po schodech a zaujala místo co možná nejblíže u tabule. Stařičký Zaroster právě otevíral knihu. Počastoval Kristi káravým pohledem.

No to je toho… Tak jsem se o minutku zpozdila. Chtěla přijít tak, aby si jí Brian všiml. On ale v místnosti nebyl. Kristi si vyndala sešit a pero, ostatní už zuřivě psali. Několik studentů si přednášku ťukalo do notebooků. Zaroster se zadíval do starého svazku na stole a posluchárnu zaplnil jeho vysoko posazený hlas.

Opatrně se rozhlédla po místnosti a brzy Briana našla. Stál v horní řadě a rozdával jakési testy. Tohle musela prošvihnout svým pozdním příchodem.

No co, nějak to zvládne. Jak těžký může být test na téma Buddha?

Ohlédla se přes rameno a přistihla Briana, jak se na ni dívá. Usmála se na něj a on jí úsměv k jejímu ohromnému překvapení oplatil.

Bože! Srdce jí poskočilo. Cítila, jak rudne. Rychle se zadívala do lavice a zadržela dech. Brian je přece o tolik let starší… Má blíž ke třiceti než ke dvaceti.

No a co? Komu na tom záleží?

A co Jay?

U srdce ji píchl osten viny. S Jayem chodila. Ačkoliv vlastně už asi ne. Od chvíle, kdy opustila New Orleans a začala studovat, šel jejich vztah od desíti k pěti. Svezla pohled k prstenu na ruce. Dostala ho od Jaye jako zásnubní prsten. Nyní jí to připadalo směšné. Vždyť je ještě nezletilá.

Během monotónního výkladu doktora Zarostera si ho stáhla z prstu a strčila do kapsy. Pak se znovu opatrně ohlédla přes rameno. Brian stál už jen pouhé dvě řady od ní. Tentokrát jí pohled neoplatil, ale Kristi si z toho nedělala těžkou hlavu.

Dříve či později ji osloví. Tím si byla stoprocentně jistá.

Vzduch nepříjemně zapáchal.

Bylo cítit kouř a vlhkost, mokrý popel a ohořelé dřevo.

Bentz se zamyšleně díval na místo činu, zčernalou konstrukci domu ozářenou jasným ranním sluncem. Pozemek lemovala žlutá policejní páska, kolem se to hemžilo hasiči, na černém spáleništi stály zbytky dřevěné ohořelé konstrukce kolem poškozeného komína. Na dvorku zůstalo několik ožehlých stromků, oheň poškodil i fasády a střechy sousedních domů.

Bentz se nepřítomně poškrábal v zátylku a zadíval se na mokré zapáchající spáleniště. Na místě už operovala laborka, technici pořizovali fotografie a videozáznamy ostatků i okolí. Policisté v uniformách drželi zvědavce za páskou, ulici zahradilo několik policejních vozů. Mezi přihlížejícími se prodíral zpravodajský štáb, druhý už balil kameru do dodávky stojící u chodníku a chystal se k odjezdu.

Fajn. Novináři lezli Bentzovi vždycky na nervy.

Tělo už bylo prozkoumáno, vyfotografováno a zabaleno

do pytle. Bentz do něj jen nahlédl a málem se na místě pozvracel. Za svoji skoro dvacetiletou kariéru toho už viděl hodně, ale pohled na seškvařenou mrtvolu téhle ženy patřil mezi nejhorší zážitky jeho života.

Na místě ještě pro jistotu zůstal jeden hasičský vůz. Kolem spáleniště pak stála v širokém kruhu policejní auta a dodávka. Na ulici se potloukali sousedé, vyptávali se policistů nebo se bavili mezi sebou. Slunce se prodíralo skrz mraky na obloze a vrhalo na město jasné světlo. Bentz si promluvil s několika strážníky i s lidmi z laborky. Pokoušel se přijít na to, jak tohle mohla Olivia Benchetová předpovědět.

Trefila se do puntíku přesně.

Jako by tu byla. Bentz vytáhl z kapsy balíček žvýkaček a vyndal z něj tenký plátek. Co je sakra ta ženská zač? Kdyby tu nebyla, jak tvrdí, nemohla by vědět, co přesně se tu seběhlo.

V tu chvíli k němu přistoupil Stan Pagliano. Tvář mu pokrývaly šmouhy popela a pot, vrásky na čele se mu rýsovaly hlouběji než jindy. „Tak tohle bylo opravdu zlé," poznamenal. „Jenže takové jsou koneckonců všechny požáry s úmrtím."

„Co se stalo?" Bentz už všechno slyšel od strážníka, který místo činu hlídal, rád by to ale slyšel i od Stana.

„Podle toho, co zatím vím, se jeden ze sousedů vzbudil, šel na záchod, podíval se cestou z okna a viděl plameny. Zavolal hned hasiče, na záchranu domu už ale bylo příliš pozdě. První auto sem dorazilo za tři minuty, požár už byl ale všude. Měli jsme kliku, že se nám podařilo zachránit alespoň sousední budovy." Ukázal na jednopodlažní dvojdomky se zdobenými sloupy, sedlovými střechami, dveřmi na každé straně a úzkými okny uprostřed. „Oheň podle všeho vznikl

v komoře v zadní části domu, kousek od starého krbu. Pak se nějak záhadně ventilací dostal až do koupelny. Jako by ho něco vedlo. Nechápu to…“ Podíval se Bentzovi do očí. „V koupelně jsme našli oběť. Byla připoutaná k umyvadlu. Panebože… *Připoutaná!* Jaká zrůda by něco takového mohla udělat?“ Sáhl si do kapsy a vylovil balíček cigaret. Jednu vyklepal a nabídl Bentzovi. I když po ní Bentz v tu chvíli strašlivě zatoužil, zakroutil hlavou.

„No jo, já zapomněl. Přestal jsi kouřit, co?“ Stan si vložil winstonku mezi rty, zapálil si a dlouze potáhl. „Bethie, moje dcera, mě už léta přemlouvá, abych s tím skoncoval. Pořád ty kecy o pasivním kouření, kterými je ve škole krmí… Zrovna letos v létě jí ale upadla kabelka a hádej, co z ní vypadlo. Krabička lehkých marlborek!“ řekl a vydechl oblak kouře. „No co bys jí na to řekl?“

„Znáš to, dospívají a pomalu jim dochází, že jsme jim celou dobu lhali,“ řekl Bentz. Sledoval Montoyu, jak se vyptává lidí postávajících na ulici. Sousedů.

„Ta oběť byla na devadesát procent mladá holka. Podle mého odhadu zhruba ve věku Beth Ann nebo Kristi,“ pokračoval Stan a Bentzovi se náhle vybavila slova Olivie Benchetové: *Jste otec, detektive Bentzi… Co kdyby se zaměřil právě na ni? Ta žena, kterou zavraždil dnes v noci, byla také něčí dcera.*

„Hej, Stane, pojď sem. Potřebujeme tu s něčím píchnout,“ zavolal Stanův kolega z hasičského vozu.

„Už běžím.“ Pořádně si potáhl z cigarety a zadíval se vážně na Bentze. „Promluvíme si ještě později. A Ricku…“

„No?“

„Dostaň toho šmejda za mříže, jo?“

„To si piš.“ Bentz sledoval, jak Stan běží k vozu.

Montoya mezitím dokončil výslech sousedů. Pomalu obešel místo činu, protáhl se mezi policejními vozy a zamířil přímo k Bentzovi. „Co říkal koroner?“ zeptal se.

„Pošle nám zprávu. Zatím to ale vypadá, že ta naše *svědkyně*, nebo jak jí mám říkat, přesně popsala, co se tu stalo.“

„To vyvolává spoustu otázek, co?“ poznamenal Montoya.

„Podle mě bychom ji měli pořádně prověřit. Skrz naskrz.“ Bentz si schoval dlaně do kapes. „Za tou její historkou něco vězí.“ Zamračil se a vybavil si odhodlaný a nevinný výraz Olivie Benchetové. Přemýšlel, co na ni kde vyšťourají. Možná věci, které se mu nebudou ani trochu líbit. „Znovu s ní promluvím a ty si oťukneš její rodinu. Babičku, matku, přítele, případně manžela nebo bývalého manžela, kam chodila do školy… Prostě všechno.“

„Fajn.“ Montoya přikývl.

„Co jinak? Zjistil jsi něco? Viděl někdo něco podezřelého?“

Montoya se ušklíbl. „Nic moc. Nikdo nic neviděl. A jestli ano, pak si to nechává pro sebe. Kromě toho chlapa, co nahlásil požár,“ ukázal k růžovému domku hned vedle spáleniště, „se všichni sousedi podívali z okna, až když uslyšeli sirény. *Až potom* ucítili kouř a zjistili, že jeden z domů v jejich těsné blízkosti hoří jako vatra.“ Znechuceně zakroutil hlavou. „Elvin Gerard, soused, co uviděl oheň, vzbudil svou ženu Lois a zavolal hasiče. Nic zvláštního. Tvrdí, že ten spálený dvojdomek jeho majitel pronajímal. Nikdo v něm ale nebydlel už minimálně měsíc.“

„Dnes v noci v něm ovšem někdo byl.“

„Jo.“ Montoya otevřel poznámkový bloček. „Podle Gerardova tvrzení ten dům vlastnili starší manželé, nějací Jalinští.

Nejdříve umřel pan Jalinsky, o necelý rok později i jeho žena. Zdědily ho jejich děti, které ho pronajímají prostřednictvím místní realitky Benchmark. Nikdo tam prý poslední dobou nebyl. Ukázalo se tam prý jen pár zájemců o bydlení a úklidová služba, která uklidila po posledních nájemnících."

Hasiči mezitím začali smotávat hadice, zvědavci se vytráceli, balil už dokonce i poslední zpravodajský štáb. Strážník v uniformě odstraňoval zátarasy, aby auta mohla opět projíždět po ulici.

„Spojím se s tou realitkou a vyžádám si od nich seznam zájemců o tenhle dům," řekl Bentz. „Ještě něco?"

„Jo, možná. Jeden ze sousedů natočil na kameru požár a příjezd hasičů."

„Máme ten záznam?"

„Jo. Ten chlap mi ho dal až podezřele ochotně." Montoya sáhl do kapsy a vytáhl kazetu. „Asi budeme muset přežít výlet Hendersonových do Disney Worldu. Oheň je nahraný až po něm."

„Třeba budeme mít kliku a něco tam najdeme," řekl Bentz, ačkoliv svým slovům moc nevěřil. Než rozespalý soused našel kameru a spustil nahrávání, musel být vrah už dávno pryč. Pokud se ovšem nechtěl podívat na spoušť, kterou způsobil, což se čas od času stávalo. Byla by to ale náhoda. V ruce vlastně měli jedinou stopu, svědectví Olivie Benchetové. Bentz se zamračil, zadíval se na spáleniště, které kdysi bývalo hezkým řadovým domkem, a v hlavě si přehrál Oliviinu bizarní historku. Všechno sedělo. Nahá oběť připoutaná k umyvadlu, kněz, rádio, meč… Den výročí vraždy Johna F. Kennedyho.

„Prověřím seznam pohřešovaných osob. Třeba zjistíme,

kdo je obětí. Pak si zkusíme znovu promluvit s Olivií Benchetovou."

„Nevěříš snad těm nesmyslům o parapsychologii a vúdú?" Montoya se potutelně ušklíbl.

„Ne. Alespoň zatím." Vykročili ke svému Fordu Crown Victoria. „Zkusíme zjistit, co je zač. Promluv si s Brinkmanem. Zjisti všechno, co o ní ví. I kdyby mu to připadalo podružné. Určitě má nějaké poznámky, složku, co já vím… Zkus také vypátrat, jestli nemluvila ještě s někým ve městě nebo v okolních obcích. Podle ní došlo ještě k dalším vraždám. Kontaktuju FBI, třeba něco vyšťourají ve svých databázích."

„Asi budou chtít zřídit další vyšetřovací tým, jestli se ukáže, že tahle vražda souvisí s nějakými předešlými."

„Proč by ne?"

„Překvapuje mě, že ti nevadí spolupráce s federály." Vyhnuli se hloučku posledních hasičů, kteří na místě zůstali.

„Nevadí, pokud se mi nebudou plést do cesty."

Došli k autu a Bentz si sedl na sedadlo spolujezdce. Život Olivie Benchetové prozkoumá do posledního detailu, nakoukne pod každý kámen. O co jí mohlo jít?

„Možná bychom si mohli omrknout zdejší kněze," navrhl Montoya, když se nasoukal za volant.

„Jo, možná. Třeba některý už seděl za žhářství a vraždu," zažertoval Bentz.

Montoya se pobaveně ušklíbl a nastartoval. „Ta bláznivka nám to všechno řekla do puntíku přesně, co?"

„Buďto má vážně vidění, nebo je v tom nějak zapletená."

„Myslíš?"

Bentz zakroutil hlavou. Vybavil si zoufalství a strach

v Oliviiných očích a vzpomněl si, jak se kousala do spodního rtu. Všechno jim to vyprávěla s upřímnou starostí. „Nevím, co si mám myslet."

Montoya vycouval a projel zátarasem policejních aut. „Kdyby v tom měla prsty, asi by za námi nechodila. To by nedávalo smysl."

Bentz byl přesvědčen o tomtéž. Stávaly se ale i podivnější věci. Nehodlal nic ponechat náhodě. „Uvidíme."

„Mrknu se na dopravní rejstřík, na sociálku i na matriku."

„Jakmile na ni něco vyštracháme a dostaneme zprávu z laborky, znovu se s ní spojím."

„Ta to ale předpověděla, co? Do detailu. Vsadím boty, že najdeme ohořelé rádio a přívěsek na sprchové hlavici přesně, jak řekla." Montoya se Bentzovi na sekundu zadíval přímo do očí. „Na té ženské něco je."

„Určitě, *Diego*."

„Hele, takhle si poslední dobou nechávám říkat," odsekl Montoya a odbočil z vedlejší ulice.

„Proč?"

„Je to moje dědictví." Poklepal si na kapsu, kde měl schovanou kazetu.

„Proti gustu…" Bentz se zadíval z okénka. „Diego…," zopakoval s úsměvem.

„Zní to dobře, ne?"

„Když myslíš." Bentzovi to bylo úplně jedno. V puse převaloval žvýkačku bez chuti a nadále se díval z okénka. Když pak přesunul pohled ke kazetě v Montoyově kapse, přemýšlel, co na ní asi uvidí. Možná nic zvláštního. Pokud ovšem amatérský kameraman náhodou nezachytil prchajícího vraha nebo člověka mezi zvědavci, kterého nikdo z místních

nebude znát. Nebo je vrahem právě někdo z místních. Tak či tak, Olivia Benchetová byla zatím jedinou stopou, kterou měli.

6. kapitola

Když Olivia otevírala dveře, zazvonil telefon. Hodila tašku na stůl v kuchyni a sáhla rychle po sluchátku, zrovna když se do místnosti vřítil Chlupáč. „Haló?“ řekla a vložila si sluchátko mezi rameno a ucho. Zároveň otevřela klec. Papoušek Chia zamával křídly a hlasitě zakřičel.

„Livvie?“ Sářin pisklavý hlas zněl nezvykle měkce. To znamenalo jediné: Problémy s manželem. Už zas. Leovi Restinovi dělala potíže věrnost. Monogamie nepatřila do jeho slovníku. Jakmile viděl hezkou sukni, nedokázal se udržet. Měl dokonce tu drzost, že před několika měsíci vyjel i po Olivii, obchodní partnerce své vlastní ženy. Jeho nežádoucí pozornost byla koneckonců jedním z důvodů, proč opustila Tucson. Pohrozila mu, že jestli toho nenechá, poví všechno Sáře. On ale nepřestal. Nepředstavitelný pitomec…

„Co se děje?“ zeptala se Olivia a mrkla na Chiu.

„Leo…“

Hm, jaké překvapení!

„Zase někam zmizel.“

To obvykle znamenalo, že je s nějakou ženou. Olivia si omotala telefonní kabel kolem ruky a zadívala se z okna na mlhu stoupající nad močálem.

„Ten toho nikdy nenechá, co?" Sára mlčela. „Víš, co bys měla dělat, Sáro."

Kamarádka vzdychla. „Já rozvod neuznávám, Olivie. Vím, že to je šílené, ale já ho pořád miluju."

„On tě ale jenom zneužívá."

„Možná musím jenom počkat, než dospěje."

Jenže to by mohlo trvat navěky. „Je mu pětatřicet," zdůraznila Olivia. „Jak dlouho chceš ještě čekat?"

„Já nevím… Opravdu ho ale moc miluju," řekla Sára. Hlas jí poskočil. „Ano, já vím… Musím ti připadat jako jedna z těch husiček, co svému chlapovi odpustí všechno jenom proto, že ho milují. Mně na něm ale opravdu moc záleží a… Ty nevíš, jaký je, když jsme spolu sami. Dokáže být tak milý."

„Proto se líbí tolika ženským."

Sára vzlykla.

„Promiň, to mi jenom tak ujelo," rychle se snažila situaci zachránit Olivia. „Štve mě, jak moc tě trápí. Jestli mu to budeš i nadále tolerovat, nebude mít důvod s tím přestávat."

„Já vím, já vím… Nikdo v rodině se ale nikdy nerozvedl. Já bych byla první…"

„A to všichni členové tvojí rodiny řeší podobné trápení, jaké máš ty?"

„Asi jo… Nevím… Vyrůstala jsem ve víře, že každá, která se vdá, žije šťastný manželský život. Jasně, všichni se hádali, určitě měli problémy, nakonec se to ale vždycky nějak vyřešilo."

„To jsou jen pohádky."

„Rozvod není žádná legrace."

„To by také být neměl. Manželství je ale občas těžší."

Sára se zasmála. „Jo, asi jo… A co ty, jak se máš?"

„Nic moc," přiznala Olivia, o svých viděních ale kamarádce vykládat nechtěla. Sára totiž, i když měla jisté pletky s hnutím New Age, pořád nedokázala zapřít svoje katolické kořeny. Byla zbloudilý věřící, který se jednou spořádaně vrátí do svého stáda. Třeba jsem na tom stejně, pomyslela si Olivia. „Prodej tohohle domku asi nepůjde tak snadno, jak jsem si myslela." Rozhlédla se po babiččině chatě s lesklými dřevěnými stěnami a podlahami pokrytými více než stoletou patinou. Velká okna nabízela nádherný výhled na močál. Chata neměla prakticky žádnou izolaci, voda a elektřina do ní byly zavedeny několik desetiletí po postavení a rozvody nyní byly patrně v dezolátním stavu a nebezpečné. „Čeká mě ještě spousta práce, než ho budu moci dát do prodeje. A možná ani nebudu chtít. Odsud přece pochází moje rodina."

„Takže ses ještě nerozhodla, jestli budeš žít v New Orleansu?"

„Chci se rozhodnout, až si dodělám školu. Pak se uvidí."

„Pořád pracuješ v tom malém obchůdku na náměstí?"

„Jenom na poloviční úvazek, abych stíhala školu." Olivia se opřela bokem o linku a vybavila si různorodé zákaznictvo Třetího oka. Malý krámek na Jacksonově náměstí byl až po strop nacpaný nejrůznějšími předměty. Od preparovaných aligátořích hlav až po náboženské artefakty. Od New Age a vúdú až po křesťanství. „Jak jdou obchody v Tucsonu?"

„Výborně!" řekla Sára a znělo to upřímně. „Seznámila jsem se s novou umělkyní, která by mohla vystavovat v zadním traktu. Čekám taky na zásilku křišťálových přívěsků, ty se prodávají jako divé. Ale chybíš mi… Už to není ono."

„Copak ty sis nikoho nenajala?“

„Ale jo, dělá mi tu taková šikovná holka. Ale to není partnerka. Má potetované ruce, v uších a v nose nemá náušnice, ale zavírací špendlíky! Umíš si to představit? Vypadá spíš jak jehelníček u krejčího než jako prodavačka v obchůdku New Age.“

Olivia se zasmála. Toho rána asi poprvé. „Pozor, Sáro, tvoje katolická výchova pomalu začíná vyplouvat na povrch.“

„Tak to ani náhodou!“

„No, jen počkej… Příště si do práce vezmeš skládanou sukénku, sako a bílé podkolenky.“

„Hm, vtipné.“

„Viď!“ Olivia zašilhala k babiččině ratanovému houpacímu křeslu, které stálo vedle květináče se vzrostlou tlusticí.

„Sakra, zvoní mi další telefon, budu muset končit.“

„Jasně, popovídáme si zase příště,“ řekla Olivia. Chápala, proč se Sára chce tak rychle dostat k druhému telefonu. Coby nenapravitelný optimista si určitě myslí, že jí volá Leo, který se vzdal nové milenky a pokorně žádá svou milovanou a svatou ženušku o odpuštění.

Chlupáč zaštěkal a rozeběhl se za nadšeného poskakování a kroužení k zadním dveřím. „Copak? Chceš ven?“ zeptala se Olivia, otevřela dveře a psa pustila. Na horizontu se kupily mraky, ve vzduchu bylo cítit déšť. Chlupáč běžel kousek podél verandy, pak zamířil přímo mezi cypřiše. Čenichal na zemi ve snaze najít veverku, případně vačici nebo nějakého vodního ptáka, na kterého by mohl zaútočit a pořádně ho vylekat.

Olivii hlasitě zakručelo v břiše. Bylo sice teprve deset dopoledne, ona ale byla vzhůru už od tří a fungovala jen na

kofeinu a adrenalinu. Otevřela lednici a zadívala se na žalostně prázdné poličky. Měla pouze dvě vejce, kousek sýra, pár krajíců chleba a lahev kečupu. „To vypadá na omeletku," zhodnotila nahlas situaci. V tu chvíli se také vrátil z venčení Chlupáč. „Co si dáš ty?" Podívala se do spíže, kde se mezi hruškami, paprikami a meruňkami, které zavařila její babička, schovával pytel psího žrádla. Při vzpomínce na babičku Olivia smutně vzdychla. Ztráta člověka, který ji tak bezvýhradně miloval, ji pořád bolela.

Nasypala Chlupáčovi do misky granule, pak se přesunula ke kleci a doplnila zrní Chie, přičemž ji pohladila po lesklém zeleném peří. „No není krásná?" zeptala se Olivie babička, když si papouška přinesla domů. „Já vím, že dělají strašný bordel, já vím… Wanda mi ale dlužila nějaké peníze a místo nich mi nabídla Chiu. No… Zkrátka jsem neodolala." Babičce štěstím zajiskřily oči a Chia se stala členem rodiny.

„Babička měla naprostou pravdu, jsi krásná," pošeptala Olivia papouškovi, který zatřepetal křídly a sezobl si z misky pár semen.

Olivia zapnula rádio a zasunula dva krajíce chleba do toastovače. Zatímco se Chlupáč pustil do granulí, rozpálila plotýnku a rozmíchala si vejce. Z reproduktoru rádia jí zpívala Patsy Clineová o ztracené lásce. *Super. Přesně tohle teď potřebuju poslouchat. To mi opravdu zvedne náladu*, pomyslela si a vylila vajíčka na pánev. Ihned se začala smažit, Olivia tedy rychle sáhla po struhadlu a sýru. Poslední tóny písničky postupně ztichly a do vysílání vstoupil moderátor přezdívaný Toulavej Rob, aby posluchačům sdělil několik zajímavostí o nahrávce, kterou zpěvačka vytvořila jen krátce před svou smrtí. Malou kuchyňku zaplnil jeho melodický baryton.

Mluvil, jako by každého posluchače znal osobně, a Olivii se takový přístup líbil.

Za těch několik měsíců od návratu do Louisiany si už stačila oblíbit několik moderátorů a dýdžejů. Stále častěji poslouchala stanici WSLJ, kde působila i Samanta Leedsová, alias doktorka Sam, která svým posluchačům poskytovala rady v oblasti psychologie. Její hlas slyšela i ve svém vidění.

V tom zatraceném vidění.

Zachvěla se hrůzou, jako ostatně pokaždé, když si na ten strašlivý sen vzpomněla. *Tak to nedělej. Zapomeň na něj.* Ať se ale snažila sebevíc, před očima se jí pořád promítaly obrázky té nebohé dívky, jak klečí na zemi a prosí o slitování. V zamyšlení se strouhla do kloubů prstů. „Jau! Zatraceně…" Na kůži se ihned objevily kapičky krve. Vložila si rychle prsty do úst a krev odsála. Pak pustila studenou vodu a ruku pod ni strčila. „Podívej, jak jsem blbá," řekla Chlupáčovi. „Úplně blbá."

Ve skutečnosti ji ale hlavně trápilo, že se nemůže zbavit těch strašných vzpomínek. Původně doufala, že jí pomůže rozhovor s policií. Bentzovy pochybnosti ji ale zchladily. Po přečtení toho článku v novinách věřila, že se bude Bentz chovat jinak. Že bude odlišný, vnímavější… Byl ale skoro stejný jako Brinkman. „Pitomec," zašeptala.

Třeba jsou ty jeho pochybnosti oprávněné. Třeba se ti opravdu zdál jen zlý sen, strašlivý, hrůzný sen.

„Jasně, a třeba mě zítra čeká svatba s princem Williamem," zamručela. Rychle si omotala kolem poraněných prstů ubrousek a nasypala na omeletku nastrouhanou mozzarellu.

Z přístroje vyskočily toasty.

Olivia si položila chleba na talíř a zrovna sahala po noži a margarínu, když se v rádiu ozvala zpráva: „… shořel celý dům. Při požáru zemřela žena, kterou se ještě nepodařilo identifikovat. Neštěstí se stalo kolem třetí hodiny ranní v Bayou St. John…“

Olivia se opřela o linku a doposlouchala zbytek krátké zprávy. Novináři měli jenom pár základních informací: oheň, mrtvá žena, patrně útok žháře. O vraždě neměli ani ponětí. Nevěděli o vrahovi, který utekl do noci.

Věděl o něm ale Rick Bentz.

A ozve se.

Nemusela mít jasnovidecké schopnosti na to, aby jí tohle došlo.

7. kapitola

Návštěva realitní agentury jim v pátrání moc nepomohla. Bentz se tam zastavil, poté co si na stanici vyzvedl auto. Dozvěděl se ale jen, že Oscar Cantrell, majitel firmy Benchmark, momentálně není přítomen. Jeho sekretářka Marlene, spící panna s červeně lemovanými brýlemi, ujišťovala Bentze, že ve spáleném domě nikdo nebydlel už od září. Posledními nájemníky prý byli studenti Tulanské univerzity, agentura s nimi ale rozvázala smlouvu kvůli neplacení nájemného.

„Vždycky je to spíš taková sázka do loterie, když pronajímáte nemovitost studentům," svěřila Marlene Bentzovi. Dodala, že se z pěti chlapců, kteří si pronajali celý dům, vyklubali pěkní vandalové. Nadělali prý takové škody, že je nechtěla pokrýt ani pojišťovna. Majitelé, bratr a sestra žijící každý v jiném americkém státě, teď zvažují, že dům prodají.

Marlene při řeči žvýkala žvýkačku a divoce gestikulovala rukama. „Jelikož majitelé žijí v jiných státech, staráme se o nemovitost my. Wes žije v Montgomery, jeho sestra Mandy se provdala a nyní se jmenuje Sieversonová. Bydlí v Hou-

stonu. Ti dva se nemohou vystát.“ Znovu zažvýkala. „Mandy chtěla nemovitost rekonstruovat, Wes do ní nehodlal investovat ani dolar.“ Zamračila se a zatvářila se vážně, jako by spolkla všechnu moudrost světa. „Jeho máma ještě ani v hrobě nevychladla, a on už sem volal a informoval se na prodejnost toho domu. Připadal mi dost neoblomný, to vám povím, ale Mandy o tom nechtěla ani slyšet. Je vdaná, jak jsem už říkala, a chtěla si dům nechat k rekonstrukci. Však to znáte… Ale s Wesem, to bylo jiné pořízení. Když se dozvěděl, že jsme vyhodili ty poslední nájemníky, mohl se zbláznit. Chtěl dokonce po šéfovi vyrovnat rozdíl.“ Obrátila oči v sloup. „To tu ale samozřejmě neděláme.“

„Chtěl bych seznam všech lidí, co o ten dům projevili zájem. Stejně tak bych potřeboval vědět, kdo všechno na domě pracoval.“

„Jasně, žádný problém,“ ujistila ho Marlene a otočila se k počítači. „Bude to za minutku. Vedeme si dost podrobné záznamy o každé nemovitosti. Takový deníček, víte?“ Zanedlouho se spustila stařičká tiskárna na stole a za další minutu mu už sekretářka, nakonec mnohem schopnější, než jak na první pohled vypadala, podávala několik listů papíru.

Odpověděla mu ještě na pár otázek, ale nijak zvlášť už mu nepomohla. Bentz si poznamenal, že musí ještě prověřit, zda náhodou některý z majitelů nepřijel do města, aby dům zapálil a zkasíroval pojistku.

Pojistný podvod by ale nevysvětloval tu umučenou ženu přivázanou k umyvadlu. Vybavil si slova Stana Pagliana. „Někdo ji přivázal za ruce a za nohy a nechal ji tam uhořet. A navíc ještě… Ta její hlava… Jako by ji někdo usekl! Příšerná podívaná…“

Pak se Stan ptal, jaká zrůda mohla něco takového udělat.

Bentz mu nedokázal odpovědět.

Někdo by to ale možná dokázal.

Olivia Benchetová. Dáma, která ten děsivý nález předpověděla. Do posledního detailu.

„Jak ti říkám, ta ženská je pošahaná až na půdu," prohlásil Brinkman, když ho Bentz zastihl na chodbě hned vedle jedné z výslechových místností. „Mluvil jsem s ní dvakrát a pokaždé na mě vybalila ty svoje výmysly. Takové kecy… Pořád jenom mlela o nějakých vraždách, které prý viděla. Šlo ale jen o její vidění, nedala mi nic konkrétního. Ani tělo, ani místo činu, zbraň, prostě nic… Ty jsi s ní mluvil?" Bentz přikývl. „Pak ti musí být jasné, že to nemá v hlavě v pořádku. Prostě… Totální mešuge."

Bentz neměl na Brinkmanovo prázdné tlachání náladu. Když vystupovali po schodech, kde minuli skupinku policistů, řekl: „Chtěl bych vidět záznamy z těch jejích hlášení. Tentokrát totiž tělo i místo činu máme."

„Jo, slyšel jsem. Ten zapálený dům u Esplanade, co?"

„Jo."

„Sakra, ona to předpověděla?" Brinkman zakroutil hlavou. Na temeni se mu pozvolna rozšiřovalo kolečko pleše, lemované černými vlasy, které si stahoval do ohonu. Od pleše se mu odráželo světlo lamp. Vystoupali až nahoru, po cestě minuli ještě pár policistů. „Byla to hodně brutální vražda."

„Proč by podle tebe celou dobu tvrdila totální nesmysly, a najednou by začala říkat pravdu?"

„Nevím, asi měla kliku." Brinkman prošel skleněnými

dveřmi do foyer, odkud vedly dveře do příslušných kanceláří. „Musím ale přiznat, že mě zaujala. Byla totiž o svojí pravdě stoprocentně přesvědčená. Tak jsem si ji pro jistotu trochu proklepl. Ukázalo se, že pochází z bláznivé rodiny. Její babička byla z osminy černoška a prý ovládala vúdú. Její matka se snad pětkrát provdala, otec zase strávil většinu svého dospělého života ve státní věznici."

„Počkej ještě. Jak to?" zeptal se ho Bentz, když dorazili ke dveřím.

„Copak ty to nevíš? Starý Reggie Benchet sejmul chlapa," oznámil mu Brinkman. Posunul si brýle výše ke kořeni nosu. Když mu došlo, že Bentzovi oznámil naprostou novinku, pyšně se pousmál. „Všechno to najdeš v mojí zprávě. Reginalda Bencheta pustili letos na svobodu."

„A?"

„Podle všeho zatím seká latinu." Brinkman se zazubil. „Hotový vzorový občan. Našel prý Boha, nebo tak něco. Pošlu ti zprávu a můžeš se sám rozhodnout, co všechno jí věřit. Jestliže přesně věděla, co se té holce stalo, musela být u toho. I když… Nepůsobí zrovna jako vražedkyně, viď? Už to mám," zvolal a luskl prsty. „Viděla to! Ve snu."

„Jo, přesně tohle tvrdí."

„A ty tomu věříš? To by ses měl nechat vyšetřit…"

„Hele, zapomeň na to, jo? Prostě mi jenom pošli tu zprávu," řekl Bentz popuzeně. Ani jemu se ta teorie s viděním moc nezamlouvala. Pochyboval ale, že by ta žena byla do vraždy nějak zapletena. „Třeba bychom jí mohli dát šanci a alespoň trochu o tom začít uvažovat."

„Ježkovy voči, poslouchej se, chlape. Mluvíš jako nějaká citlivka." Brinkman zakroutil hlavou a ušklíbl se. „Vidíš, a já

si zrovna začínal myslet, že by z tebe nakonec mohl být docela slušný polda."

„Prostě mi pošli tu zprávu. Díky," odsekl Bentz.

„Odpusť, Otče, zhřešil jsem." Vyvolený klečel před oltářem a díval se na pokroucený odraz svého vlastního obličeje ve stěně kalichu. Svíčky hořely, jejich plamínky blikaly, do jeho malé soukromé modlitebny pronikal pach řeky. Zatuchlý a vlhký. Řeka plyne pomalu, ale jistě za svým cílem. Nic ji nedokáže zastavit. V tom jsou si podobní. Oba také pod povrchem skrývají tajemství, které nikdy nikdo neodhalí.

„Chovám se povýšeně, Otče, a…" Polkl, jako by si byl vědom toho, že musí za svoje strašlivé činy převzít zodpovědnost. „Já… Toužil jsem po těch ženách, Otče. Myslel jsem, že cítím tvoji sílu… Moje tělo je slabé. Tak strašně slabé. Modlím se k tobě, abys mi dal sílu a odpuštění…"

Zavřel oči. Zaposlouchal se do ticha. Pak k němu slabounce dolehl hlas Boží.

Zašeptal „amen" na samé hranici slyšitelnosti a ochablou rukou se pokřižoval. Pak vstal a přešel ke skříni, kam si věšel kněžská roucha. Dnes jedno chybělo. Musel ho nechat spálit. Kvůli té čubce.

Místo roucha pověsil do skříně její fotku. Vyndal ji a pečlivě ji přilepil do kalendáře na stěně. Umístil fotografii k příslušnému dni, dvaadvacátému listopadu, na svatou Cecílii. Ach… Tolik mu důvěřovala… Až do chvíle, kdy už bylo pozdě. Na to teď ale nechtěl myslet. Nemohl. Musel se kát. Vrátil se zpátky ke skříni.

Odsunul roucha stranou a prsty nahmatal bezpečnostní zámek své nejtajnější skrýše. Právě tady si schovával ty nej-

cennější věci. Přidal loknu zlatavých vlasů ke svým pokladům, dalším pramenům vlasů a nehtům. Pak opatrně pohladil všechna vyznamenání a řády, až mu nakonec bříška prstů spočinula na zbrani.

Ach…

Štíhlý lehoučký bičík s ostrými kamínky na konci každého řemínku, které sotva pronikly kůží, způsobovaly však dostatečnou bolest na to, aby si uvědomil, že se i on, stejně jako ostatní lidé, narodil z prvotního hříchu.

Vyvolený vyklouzl z oblečení a nahý si klekl před oltář. Sklonil pokorně hlavu a odříkal modlitbu za odpuštění.

Ne však kvůli těm zabitím. Ta, jak už chápal, byla nevyhnutelná. Šlo o Boží vůli. Nepřikázal mu snad Bůh konat násilí? Musí přece následovat příkazy Otce, aby vyčistil zem od mrzkých hříšníků.

Cítil ale chtíč. Lačnost, které se nemohl zbavit. Vroucí temnou lačnost. Touhu.

Nemůže si dovolit být slabý. Zhluboka se nadechl. Připravil se na první ránu. Zvedl zbraň vysoko před sebe, pak prudce švihl.

Prásk.

Kožené řemínky se mu zakously do kůže. Sykl.

Jeho tělem projela bolest, nádherná bolest. Tep se mu zrychlil. V rozkroku pocítil příjemné horko.

Znovu zvedl bičík a opět švihl.

Prásk!

Drobné kamínky mu pronikly kůží. Záda ho pálila, jako by ho tam štíplo tisíc vos. Zadržel dech. Cítil, jak mu po svalech stéká maličký pramínek krve. Jen tak se může zbavit svých hříchů.

Znovu se připravil a švihl.

Prásk!

To už měl masivní erekci. Bolela ho. Naplňovala ho rozkoší.

Myslel na tu ženu. Vybavil si její zlaté lokny, jak jí spadaly na krk. Cecílie. Štětka. Dcera ďáblova. Byla tak jemná… Měla dokonalé tělo, ten hladký krk… Sváděl ho! K polibku, nebo k ráně mečem? Představil si, jaké by to bylo, vstoupit do ní, když klečela nahá v koupelně a celá ustrašená škemrala o slitování. Byla by horká. Vlhká… Hladká. Vybavil si její velká prsa a růžové bradavky, které se skoro dotýkaly země. Jak rád by je mnul v dlaních, jak rád by ji slyšel křičet, až by do ní pronikal stále hlouběji a hlouběji…

Hříšníku! Odporný slabochu! To chtíč ti bere sílu!

Ze všech sil se bičíkem švihl přes záda.

Prásk!

Celým tělem mu opět projela pronikavá bolest. Hlasitě sykl a zatnul zuby.

Znovu! Kožené řemínky zasvištěly vzduchem.

Prásk!

Škubl sebou.

Ano, ta štětka si zasloužila chcípnout!

Zdvihl ruku, nadechl se.

Prásk!

Z očí mu vytryskly slzy. Cítil, jak ho omývá světlo Boží. Bude i nadále bojovat s chtíčem a svou slabostí, bude dál zabíjet, jen aby svět očistil od těch Satanových děvek.

Taková je vůle Boží.

8. kapitola

Olivia zaslechla zvuk pneumatik na štěrku. Přistoupila k oknu a podívala se na příjezdovou cestu právě ve chvíli, kdy Rick Bentz vystupoval z vozu. Dokonce i ve stínu mohutných větví okolostojících dubů poznala jeho vysokou mohutnou postavu a hluboko posazené oči s vševědoucím výrazem. Na sobě měl bundu, která se mu lehce vlnila kolem pasu, na ramenou však pevně přiléhala k tělu, dále pak volné kalhoty a bílou košili. Pod bundou Olivia zahlédla kožený pásek pouzdra na pistoli v podpaží.

Některým ženským by se možná mohl líbit, pomyslela si. Měl celkem pohledný tvar obličeje, hranatou bradu a husté hnědé vlasy. Dokonce i začínající šediny na spáncích mohly někomu připadat atraktivní. I kdyby u sebe neměl zbraň, prozradil by jeho povolání zarputilý a odhodlaný výraz v obličeji.

Nic pro tebe.

Bezděčně si povšimla, že nenosí snubní prsten. Až pak si vzpomněla, jak kdesi četla, že je rozvedený a jeho bývalá žena zemřela.

Nezajímalo ji to. Po posledním nepříjemném vztahu, který málem skončil u oltáře, se mužů zřekla. Bentz navíc rozhodně nebyl její typ.

Otevřela dveře ještě dřív, než stačil zaklepat. Chlupáč vystřelil z kuchyně a štěkal jako blázen. „Tiše!" okřikla ho Olivia a pes k jejímu velkému překvapení skutečně zmlkl. Pak se podívala Bentzovi do očí. „Našli jste ji, že ano?"

„No, někoho jsme skutečně našli."

Dobrý Bože! Hluboko v srdci pořád chovala nepatrnou naději, že se třeba zmýlila. Že se jí třeba skutečně jen zdál sice ošklivý, ale obyčejný sen, jak se celou dobu domníval detektiv. I tahle hubená naděje s jeho příchodem ihned zvadla. „To určitě bude ta žena, o které jsem vám povídala. Ta, co ji vrah spálil."

„Chtěl bych si o ní s vámi promluvit."

Už bylo načase. „Pojďte dál." Otevřela dveře dokořán a pustila psa ven.

„Díky." Bentz vstoupil do domu s rukama v kapsách. Pohledem rychle přejel po knihovně, rostlinách v květináčích, starém gauči a židli. „Chtěl bych s vámi probrat pár informací, které jste nám dala."

„Žádný problém. Mám volno prakticky celé odpoledne, až kolem čtvrté musím na konzultaci ke svému profesorovi."

„Takhle pozdě v pátek?" Nízké stropy a žlutá borovicová prkna obložení Bentze opticky ještě zvětšovaly. Měl na výšku dobře metr devadesát. Hlavou vrazil do staré petrolejky visící ze stropu, kterou babička Gin odmítala vyhodit pro případ, že by náhodou vypnuli elektřinu. Chia v kleci zavřeštěla, přesunula se na bidýlku ke stěně a pozorně vetřelce sledovala.

„Tiše, Chio!“ napomenula papouška Olivia. „Další sirotek po babičce. Chia nemá ráda, když si jí lidé nevšímají. Vždycky má co říct.“

„Typická ženská.“

„Co prosím?“ zeptala se Olivia a přimhouřila oči.

„Ale ne, to byl jen žert,“ omlouval se Bentz.

„Dost hloupý…“

„Ano, máte pravdu. Takže později musíte za svým profesorem?“

„Za doktorem Leedsem z Tulanské univerzity.“

Atmosféra v místnosti v tu chvíli vychladla, jako by se rozběhla klimatizace. Olivia cítila, jak Bentz najednou pozbyl veškerou chuť na žertování.

V ocelových očích se mu zablesklo.

„Znáte ho?“ zeptala se.

„Jo, jednou jsme se setkali,“ zavrčel Bentz a z kapsy vytáhl diktafon, který u něj viděla už na stanici. „Nemělo by to trvat moc dlouho.“ Postavil přístroj na stůl, hned vedle vánočního kaktusu s nasazenými pupeny. Do vestavěného mikrofonu pak oznámil, že pokračuje ve výslechu svědkyně, udal datum a čas, vyhláskoval Oliviino jméno a dodal, že se nachází v jejím domě. Nesedl si ale k ní ke stolu, opřel se bokem o linku.

„Uvedla jste, že jste se zpátky do Louisiany přestěhovala teprve nedávno. Kdy přesně? V létě?“

„Ano. Přijela jsem v druhé polovině července. Tehdy babička onemocněla.“ Ukázala na zarámovanou fotografii na stěně vedle zadní verandy.

„Tady jsme obě. Ale je to už hodně starý snímek.“ Byla na něm zachycena stará žena s šedými vlasy spletenými do dlouhého copu, jak zvedá bosou Olivii ze země. Té mohlo být

kolem pěti let, na sobě měla roztrhané kraťasy a tričko. Hlavu měla zvrácenou dozadu v gestu čiré radosti. Na vysušený trávník dopadaly ostré paprsky slunce. V pozadí růžově kvetl živý plot. Jediným stinným místem na fotografii byla silueta postavy na trávě táhnoucí se od spodního okraje snímku.

„Kdo to fotil?" zeptal se Bentz.

Olivia zaváhala, na tváři se jí mihl lehký stín. „Táta. V jedné z vzácných chvil, kdy se obtěžoval nás navštívit."

„On vás nevychovával?" zeptal se Bentz.

Vzdychla. „No, víte, táta nebyl žádný vzorný otec. Vlastně jsem ho ani moc neznala. Většinu času mě vychovávala babička Gin." O svojí rodině ale mluvit nechtěla. Popsat ji jako dysfunkční by bylo slabé slovo. „Ach… Omlouvám se… Můžu vám nabídnout kafe? Obávám se, že nic jiného nemám."

„Jenom jestli chcete taky."

„Ani nevíte jak," připustila. „Tohle je tak strašně… Ubíjející."

K jejímu překvapení se Bentz usmál. „Já vím, chápu to… Kafe by bodlo."

Olivii došlo, že se ji detektiv snaží uklidnit. Nijak jí to ale nevadilo. Uklidnit potřebovala. Stoupla si na špičky ve snaze dosáhnout na horní poličku, kam schovávala sváteční nádobí, které sama nikdy nepoužívala. Naštěstí jí na pomoc přispěchal Bentz a pomohl jí dva porcelánové hrnky sundat.

„Díky." Postavila hrnky na linku a přesunula pozornost ke skleněné konvici s několik hodin starou kávou, která se neustále přihřívala. „No tak dobře… Ptal jste se mě na rodinu, což pro mě…, upřímně…, není zrovna příjemné téma.

Dědu zabili ve válce, babička se už nikdy znovu neprovdala, většinu svého života se starala o druhé."

„O jaké druhé?"

„Hlavně o mě. Pak o mámu, když se tu náhodou ukázala, o sestru Chandru, než zemřela. Byly jí teprve dva roky. Nehoda v bazénu," vysvětlovala Olivia. Používala stejné věty jako vždycky, když se jí někdo zeptal na rodinu. Nehoda… Tak jednoduché. Takové to ale nebylo. Smrt není nikdy jednoduchá.

„Kde je vaše matka teď?"

„Dobrá otázka," poznamenala Olivia a nalila kafe. „Nejspíš v Houstonu se svým manželem, Jebem Martinem. A to je, jen tak mimochodem, pořádný trotl."

„Nemáte ho moc ráda."

Pokrčila rameny a řekla: „Asi není o nic horší než ostatní, ale máte pravdu, nemám ho ráda. A nechápu, jak tohle všechno souvisí s tím, co jsem vám ráno řekla."

„Možná nijak. Nestává se ale každý den, že mi někdo přijde do kanceláře a popíše vraždu tak, jak jste to udělala vy."

Nehádala se. Byla ráda, že ji aspoň někdo poslouchá. Podala mu hrnek. „Mám mléko, ale cukr ne."

„Mně hořká káva nevadí."

„Tenhle dům jsem zdědila a ještě jsem se nestačila rozhodnout, jak dlouho v něm zůstanu."

Aniž by přerušil nahrávání rozhovoru, přešel Bentz k oknu a zadíval se na močál. Hladinu skrz stromy ozařovalo slunce, temná voda sahala skoro až k chatě. „Co tedy váš otec?"

Zavřela oči. Tohle téma by nejradši vynechala. „Neslyšela jsem o něm už roky. Víte, on… Je v kriminále. V Mississippi,